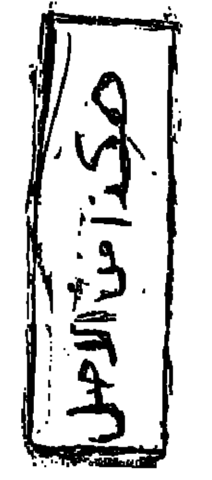

העבודה הקשה שעוד מחכה לעמוס מנסדורף בדרך לצמרת העולמית (עמוד 7)

תחקיר: היבוא השחור בכדורסל הישראלי (עמודים 3-4-5)

אישית לוחצת עם סוהל דאוד, שופט ערבי (עמודים 10-11)

שחורים בישראל ■ מאות מהם באו לכאן להיבחן, במיוחד לאחר שהתפרקה ליגת ה־ABA המקצוענית בארה"ב ורבים נותרו חסרי עבודה בכדורסל ■ עשרות רבות הופיעו בליגה שלנו, אבל המחדלים המקצועיים בנושא החיזוק בזרים, של מנהלי קבוצות לא מעטות – נמשכים ואיש לא נתן את הדין או שילם את המחיר ■ רון דאנלופ פתח את „עידן השחורים" בישראל

מכבי ת"א ■ כך הגיע אולסי פרי – הכדורסלן השחור הדומיננטי ביותר שהופיע עד כה בארץ ■ ה„פאטנטים" שמאחורי הגיורים, הנישואים הפיקטיביים והסדרת מעמד המתאזרחים ■ על ההסכמים שנעשו בשיחת טלפון

על מפית־נייר של בית קפה ניו־יורקי ■ על עסקנים שאין להם מושג בכדורסל ומבלים בקייץ בניו־יורק ולוס אנג'לס, כדי לחפש זרים חדשים לקבוצותיהם – ושבים הביתה בידיים ריקות ■ על סוכני שחקנים – מקומיים ומחו"ל שמספקים את „הסחורה המבוקשת והלוהטת" ■ על כך ועוד – בעמודים הבאים

שבוע ספורט

מודעות: נילה שניידר, חיליק עמיר טל: (03)439442

עורך: אלכס דורון
עריכה: טובי פולק
עריכה גרפית: שפי דנן
צלם: עדי אבישי
עורך מדור הספורט: אבי בטלהיים

בשער

סוהל דאוד, שופט ערבי יחיד בלאומית; במסגרת: עמוס מנסדורף, הישג אדיר ביוהנסבורג. צילומים: עדי אבישי

מה בגליון

היבוא השחור

מרדכי רוזנבלום

העידן השחור בכדורסל הישראלי, החל בעונת 1972/73, כאשר האלופה מכבי ת"א חיזקה עצמה למשחקי גביע אירופה, בענק של 2.10 מטר כשם רון דאנלופ. בספר הישגים של הכדורסל בישראל הוא לא יירשם כאחד ששינה את פני המשחק – אבל זכות ראשונים שמורה לו.

הכדורסלנים השחורים מארצו של הדוד סם, „פלשו" אלינו מחמת הרצון להירמות למכבי ת"א, שנתקפה בצורך נואש להתמודד כשווה-מול שווה עם הכדורסל המעולה של אירופה. עד אז, „הסתפקו" בארץ בייבוא יהודי של „עולים חדשים", בוגרי המיכללות השונות בארה"ב.

יהיו וודאי כאלו שירשמו לעצמם את תאריך בואו של דאנלופ לארץ, כתחילת ההידרדרות. השטף האדיר של כדורסלנים שחורים, שנחתו במהלך השנים בנמל התעופה „בן-גוריון", גרם, לדעת רבים, לפגיעה בצעירים ישראליים שלא הגיעו בסופו של דבר ליכולת אליה היו מסוגלים להגיע, ללא האמריקנים.

בולמוס הרכישות

יש משהו בטיעון הזה. באיזשהו מקום, בדרך הארוכה שהכדורסל צעד מאז בואם של טל ברודי ובארי לייבוביץ', שני ה„סופרסטארים" היהודים מארה"ב, פרצו עסקנים, מנהלי קבוצות ומאמנים, כל גבול, בנסיון לחזק עצמם בכדורסלנים שחורים. הם פרצו את גבולות החוק, השכל הישר וההגיון. דומה כי כל מי שרק היה בעמדה מתאימה בקבוצה זו או אחרת, נתקף בבולמוס „החיזוק השחור". כולם רצו להקים „אימפריות של כדורסל", על חשבון כספי ציבור ומה שלא פחות חשוב, על חשבונם של צעירים מקומיים, כשרוניים, שאולי היו מגיעים לרמה גבוהה יותר, אילו רק ניתן להם הדבר.

את „העידן השחור" בכדורסל הישראלי ניתן לחלק לשניים:

- תקופת שחקני החיזוק שיועדו לגביע אירופה בלבד
- התקופה – הנמשכת עתה – שבה כבר משתפים אותם גם בליגה.

התקופה הראשונה, החלה בסוף שנות ה-60, עם הכדורסלנים היהודים ברודי, לייבוביץ', צ'וביו, בילסקי ואחרים. אחר-כך הגיעו השחורים: רון דאנלופ, ביל פלס, לורנס מקריי ואולסי פרי, במכבי ת"א; לארי צ'יטהאם („הפרפר") במכבי ר"ג. יחד עם צ'יטהאם הגיע לר"ג גם סיריל בפטיסט, אך הוא עזב במפתיע אחרי משחק אחד מול מכבי ת"א: „הרגל בגדה בי", כתב לראשי הקבוצה... גם מכבי ת"א וגם מכבי ר"ג, הביאו את הענקים הללו במטרה אחת: להצליח בזירה האירופית.

באותה עת חיזקו עצמן גם יתר הקבוצות הגדולות של אותה תקופה – אבל בלבנים: הפועל ת"א, הפועל ר"ג, הפועל ירושלים, אליצור ת"א עשו זאת עם סטיב קפלן, אריק מנקין, ג'ים בואטרייט, דייב ניומארק, ברט ספייט, מייק לין, בארי הורביץ ואחרים. בואטרייט, היה הזר הראשון שהתגייר במטרה ברורה אחת: לשחק גם בליגה. אולסי פרי היה המתגייר השני – אך הוא שייך כבר לתקופה השניה, בה החל שיתוף השחורים בליגה.

מטרת היעד

אחת הבעיות הגדולות של הכדורסל הישראלי כרוכה במכבי ת"א. מועדון הפאר, בין הטובים באירופה, שולט בכדורסל שלנו למעלה מעשרים שנה כמעט ללא מתחרים. עד כה לא קמה הקבוצה שהצליחה לחטוף מידיו את ההגמוניה. היו נסיונות. ברבות השנים היתה מכבי ת"א למטרת-יעד לכמה מועדונים. הפועל ת"א עמדה בראש הטוענות לכתר, מאז ומתמיד. בעקבותיה באו גם הפועל ר"ג, הפועל חולון, גבת-יגור (ז"ל) ואחרות. יתר הקבוצות, הגם שלא היו להן יומרות לזכות בכתר, ניסו לחקות את מכבי ת"א. כאלה הם פני הדברים גם היום.

וכאן טמון הכלב: נסיונות החיקוי. מאז בוצע המהפך הניהולי במכבי ת"א, בסוף שנות ה-60, כאשר עו"ר שמעון מזרחי וחבריו שמואל („שמלוק") מחרונסקי, אמנון אבידן, אריה ברגוביץ' ואחרים נטלו את השליטה במועדון מידי נות קליגר (עד אז היו"ר), החלה מכבי להתנהל בצורה מקצוענית ביותר. היו כשלונות וטעויות, אך דומה שמכל טעות ומכל כשלון, הפיקו שם את המסקנות הנכונות ואחר כך התקדמו צעד אחר נוסף-קדימה, עד לזכייה בגביע אירופה לאלופות, בפעם הראשונה באפריל 1977 ובפעם השניה ב-1981.

הצלחות מכבי ת"א, בליגה ובמיוחד באירופה, עשו את הקבוצה למודל חיקוי וליעד ראשי למיתקפות ספורטיביות של היריבות. הדרך לכך היתה אחת: „מה שטוב למכבי, צריך להיות טוב גם לנו"; „אם מכבי ת"א מביאה אמריקנים יהודים מעולים –גם אנחנו נעשה כך"; „אם מכבי ת"א מביאה שחורים? – גם אנחנו"; „אם מכבי מגיירת שחקן זר כדי שיוכל לשחק בליגה? – גם אנחנו", זו היתה דרך המחשבה המרכזית של ראשי הקבוצות.

בעקרון, אין זה פסול לחקות דרך טובה של מועדון אחר. הבעיה היתה יכולת החיקוי. לא מספיק לומר: „אנו רוצים להיות מקצוענים כמו מכבי ת"א", צריך גם לדעת כיצד, להשקיע זמן וידע. דומה כי העסקנים בכל יתר האגודות, עסקו יותר בחלומות על אימפריות, במקום ללמוד היטב את דרך הניהול של מכבי ת"א.

לבן מרסר. להפועל ת"א הוא הגיע אחרי שיחת טלפון טראנס אטלנטי אחת.

אולסי פרי – ללא ספק הכדורסלן השחור הדומיננטי ביותר שהיה בכדורסל הישראלי, עצור היום בארה"ב, ממתין למשפטו באשמת הברחת הירואין. אי אפשר שלא להיזכר בשנים הטובות והגדולות שנתן הכדורסלן המחונן הזה, בישראל ובמכבי ת"א.

צסק"א הלחיצה

אחרי כשלונות עם שלושה שחורים קודמים – רנן ראנלופ, ביל פלס ולורנס מקריי – החליטה מכבי ת"א לנסות לחזק עצמה בצורה רצינית יותר כשחקן מעולה. הסיבה: שובם של הרוסים, בעונת 1976/77, לזירה האירופית. צסק"א מוסקווה הכניסה את ראשי מכבי ללחץ. היכן מוצאים שחקן ברמה גבוהה? היתה השאלה.

בספטמבר 1976, יצאה מכבי לטורניר בהולנד. שני אמריקנים, סטיב קולינס ובוטש טיילור, הוזמנו למבחנים, אחרי ש„שמלוק", שהיה בארה"ב, קיבל עליהם המלצות מאיש קשר מקומי. טיילור לא הגיע ובמקומו הוזמן שחור שלישי: אולסי פרי, דיק גזרה, 2.09 מטר. בעתונים של אז קראו לו תחילה, בטעות אלפי טרי. במשחק הראשון שלו, נגד „ביוטוני" ההולנדית, הרשים כשקלע 25 נקודות והצעיד את מכבי לניצחון 112-97.

מנהלי מכבי והמאמן רלף קליין, היו זהירים והזמינו שחקן נוסף למבחנים: אלן פלויד (2.06 מ') מטכסאס. במבחן מיוחד שותפו שניהם – ובסיומו הוחלט: אולסי פרי הוא האיש. פרי היה אז בן 26.

אותה שנה פורקה הליגה המקצוענית השניה (ABA) ומאות כדורסלנים אמריקנים נותרו מובטלים. רובם פרצו לשוק האירופי. אולסי היה ביניהם. הוא הגיע למכבי ת"א מ„וירג'יניה סקוויירס", יריבתה העיקרית של ה„נאטס" עם ד"ר ג'יי המהולל, בטרם נחת זה ב„פילדלפיה 76". מכבי נתנה אז 4 שחקנים ובחרה באולסי. בבואו, לראשונה, לתל-אביב הכריז: „הספקתי להכיר את הקבוצה החדשה שלי. אנחנו נעלה לשלב חצי הגמר". זו היתה המטרה של אז.

ומכבי אכן עלתה לחצי הגמר ואחר-כך גברה לראשונה על הרוסים כוירטון (17 בפברואר 1977) וטל ברודי זעק אז בטלויזיה: „אנחנו על המפה". אחר כך היה הגמר בבלגרד ואלופת ישראל זכתה ב„סל הכסף" האירופי.

אולסי התגייר ב-1978 ושנה אחרי כן החליטה הנהלת איגוד הכדורסל לאשר שיתוף שחקן זר אחד בכל קבוצה, גם בליגה. מכאן ואילך החל השיטפון הגדול, נפרצו כל הסכרים. 11 זרים חדשים, מהם 7 שחורים, הגיעו באותה עונה לישראל. ארל ויליאמס הצטרף למכבי ת"א, אר הופקינס להפועל חיפה, אל פלמינג להפועל ר"ג: רייל רוכר (הקונסול האמריקני בת"א), למכבי ר"ג; מייקל רוברטס לבית"ר ת"א; קרל פינדר להפועל ירושלים וקארל ווינפרי לגליל עליון. האחרות הביאו לבנים: הפועל ת"א את פרן קסטלו; עפולה-עמק (ז"ל) את צ'ט נלסון וחולון את בוב רומה. גן שמואל לא חיזקה עצמה בזר.

הנוסחה הקדושה

המאבק בליגה, היה אמור להיות חריף יותר ומעניין יותר. אבל למכבי ת"א היו שני שחורים (אולסי וויליאמס) ולבן אחד – ג'ים בואטרייט. החלו איפוא החיפושים אחרי יהודים טובים (מבחינת הכדורסל כמובן) וזרים זולים. העונה הבאה הביאה לישראל את לאבן מרסר וג'ון ווילים להפועל ת"א. מרסר התגייר שנה מאוחר יותר ווילים הגיע כ„עולה חדש". הפועל ר"ג מצאה את ניל וולק, שהצטרף לאל פלמינג, כב־יב קפלן וכטיב שלכטר.

בעפולה סירב צ'ט נלסון להתגייר ובהפועל חיפה הצטרף האיורד לאסוף הענק היהודי, אל ברנט קימפל השחור. הנוסחה: „שני אמריקנים מחזקים קבוצה ישראלית", נשמרה ברוב הקבוצות. רק מכבי ת"א היתה בברירות מוהרת בישראל ובמועדון הצמרת באירופה.

ההידרדרות במצב, מבחינת התקנון וגם מבחינה מקצועית, החלה אחרי עונת 1980/81.

הבעיה המרכזית היתה שבארה"ב, „מולדת הכדורסל", נגמרו השחקנים היהודים הטובים. עורכי דין ורופאים, מהנדסים, סוחרים ו„סתם" מיליונרים, היו בשפע – רק לא כדורסלנים. מצד שני, תקנון האיגוד (שהוא כמובן סיפור בפני עצמו), התיר שיתוף זר אחד בלבד. מה עושים? כיצד מתקרבים למכבי ת"א?

נישואים פיקטיוויים

הראש היהודי ממציא לנו פטנטים. מכבי גיירה את אולסי ואת ג'ימבו בואטרייט ומאוחר יותר את ארל וויליאמס). אחריה הלכו האחרות. עד מהרה „נתגלו" רבנים בארה"ב, שתמורת תשלום לא גדול, לא בדקו בציציות המתגייר ועם ישראל החל מקבל חיזוק משמעותי בגובה ובצבע העור.

יש בעיות בגיור? – נמצאו גם בנות שללא נקיפות מצפון רבות נישאו בקפריסין בנישואין פיקטיוויים כדי לאפשר לכדורסלן השחור לקבל תעודת אזרחות כחול-לבן, המקנה לו גם את כרטיס הליגה. מל הובארד מבית"ר ת"א, המריא לפגות שחר במטוס פרטי לקפריסין ושם התחתן עם בחירת ליבו (שאת שמה כבר שכח...) בנישואין אזרחיים וחזור הישר למשרד הפנים.

מאוחר יותר התפוצצה פרשת שני שחקני מכבי פ"ת, אמריקנים שנישאו בקפריסין לשתי נשים בנות חמישים ויותרו

כל הפרשיות הללו – הגיורים, הנישואין הפיקטיוויים והתעודות המזוייפות – נעשו כדי לחזק את הקבוצות. הן רצו להצליח, לנצח, להגיע רחוק יותר. הבעיה היתה של הרשויות. משרד הפנים טען או שאין לו אפשרות לחקור. היום הדברים עוד יותר מסובכים. איגוד הכדורסל טען שהדבר אינו נוגע לו – שזו הבעיה של משרד הפנים. היום מונע התקנון גיורים ונישואין באמצעות מחיקת מעמד ה„מתאזרח" בתעודת הזהוי. הבעיה היתה ונותרה אחת: חוסר מקצועיות.

מסעות קייץ

פרשה בפני עצמה היא „מסעות הקיץ". מידי שנה, כפגרה, יוצאים עשרות עסקני כדורסל ומאמנים למסעי חיפוש ברחבי ארה"ב, אחרי כדורסלנים ברמה גבוהה ובמחירים זולים. זו הנוסחה של רבות מהאגודות בארץ, המבקשות את ההצלחה. אין מדובר בעסקנים שבינם לבין הכדורסל אין ולא כלום – עסקנים שלמועצות פועלים, או שהגיעו לאגודות באמצעות מינוי מפלגתי ומבלים כמה שבועות בקיץ במלונות פאר בניו-יורק או בלוס אנג'לס...

לא מדובר גם באותו עסקן שחתם הסכם עם כדורסלן (בינוני ומטה), על מפית נייר בבית קפה בניו-יורק או אפילו בהסכם שנעשה בשיחת טלפון טראנס-אטלנטית, אחרי שאותו עסקן קיבל חוות דעת מקרוב משפחה שראה את הכדורסלן המבוקש בפעולה, לפני 4 שנים בטלויזיה...

מדובר במאמנים, אנשי מקצוע, היוצאים למסעות חיפוש וחוזרים הביתה בידיים ריקות, כאשר באירופה באותה עת ממש, משוטטות חבורות של כדורסלנים אמריקנים, כהופעות ראווה לעיני מאמני היבשת.

שימי ריגר, למשל, כשהיה מאמן הפועל ת"א, יצא לחפש שחקן חיזוק זר. סמוך לשעת האפס (קרי: מועד ההרשמה האחרון), עדיין לא מצא את מבוקשו. בלית-ברירה התקשר לסוכן שחקנים שהמליץ לפניו על אחר, לאבן מרסר. שימי התקשר למרסר ובטלפון מחוף אל חוף, שלח אותו לישראל. בטרם חזר ריגר לאוסישקין, מרסר כבר התאמן שם.

במקרה של מרסר, זו היתה הצלחה לכל הדעות. אבל הצלחה מקרית המעידה על חוסר מקצועיות בטיפול ובחיפוש אחר הזרים.

סוכני השחקנים

בשנים האחרונות מתפתח בישראל תחום חדש: סוכני שחקנים. בינתיים, מדובר בסוכנים אמריקנים, כמו בוב וולף, סוכנם של לארי בירד ולי ג'ונסון, ריצ'י קנר, לאקי קיפיקיוני (שנציגו בארץ הוא נתן אמיר וחברת „ספורטורס אינטרנשונאל" שנציגה בארץ הוא אבי ויזלטיר. בנוסף לאלו מקבלות הקבוצות מדי קייץ, בדואר רשימות שמיות של שחקנים המוצעים למכירה בידי סוכניהם, בארה"ב או באירופה. כל רשימה כזו כוללת פרטים על כל שחקן – גיל, גובה, מאזן והחשוב מכל – סכום הכסף שהוא שווה –.

החלטת הבורר באיגוד הכדורסל, לאפשר לכל קבוצה לשתף שני זרים, הביאה לפריחה מיוחדת אצל סוכני השחקנים. אין פסול במי שמתפרנס מזה. מנהלי הקבוצות, המאמנים וראשי האגודות, הם שצריכים להקפיד על יתר מקצועיות בניהול הקבוצות. הכדורסל מכבר הוא עסק מסחרי רציני, שמגלגל מיליונים. רק במהלך העונה הנוכחית מדובר ביותר מ-5 מיליון דולר.

קוין מגי הוא כיום השחקן היקר ביותר בישראל. אבל אין ספק, גם הטוב ביותר, לא רק בארץ, אולי אף באירופה. קשה היום לרכוש בזול שחקנים גדולים. אבל בינוניים וביוקר – אפשר ואפשר. ראינו זאת השנה בחולון – קני באניסטר („החיה"). ראינו את ארט האוזי לפני שנתיים, בהפועל ר"ג; את ג'ואל קרמר – במכבי ת"א ורבים אחרים במהלך השנים האחרונות, שעלו כסף רב אך הביאו תועלת מאד מיזערית.

המחדלים המקצועיים נמשכים. איש עדיין לא שילם עליהם את המחיר. ■

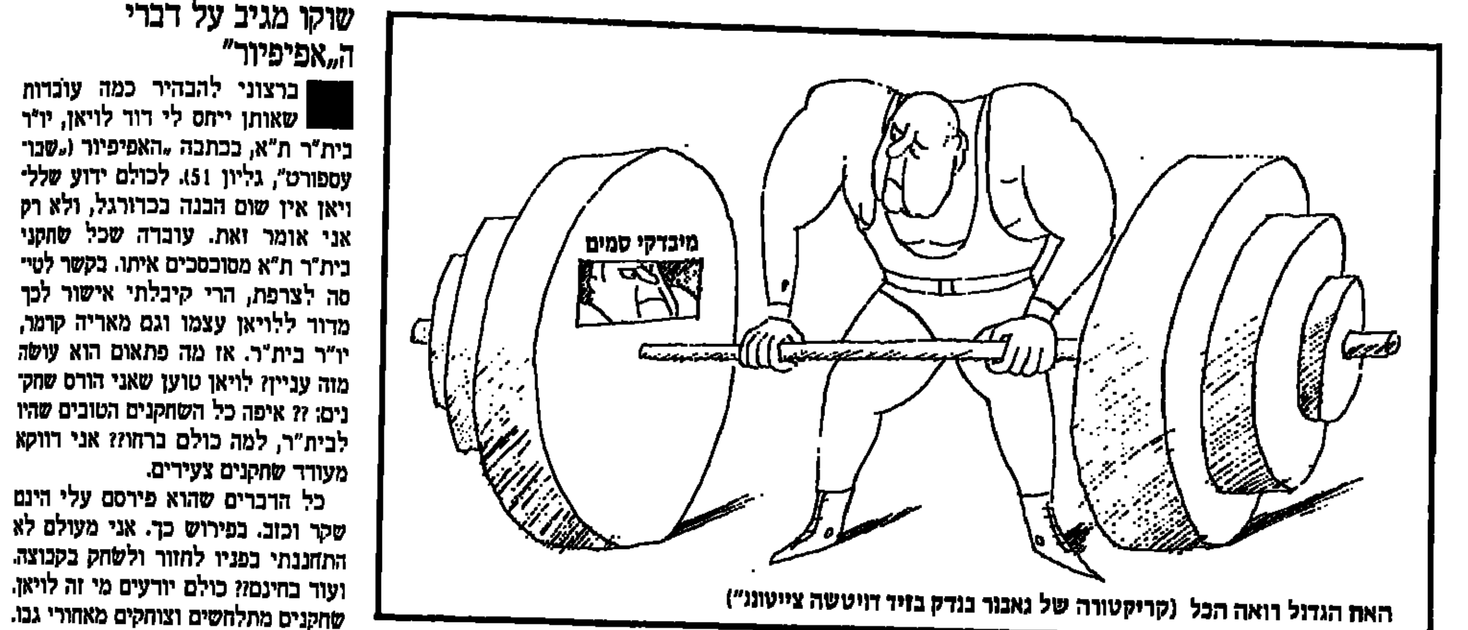
רון דאנלופ. 210 ס"מ שלא הצדיקו את עצמם – אבל פתחו את „עידן השחורים".

ביל פלס. „הטיל מוירג'יניה", כינוהו למראה ריחופיו המדהימים – אבל למכבי ת"א הוא תרם פחות מכפי שציפו. (בתצלום: עם יהושע רוזין, כשאימן את מכבי)

אל פלמינג. נערות ופרחים הקבילו את פניו כשבא להפועל ר"ג. השקעה לא מי-יודע-מה.

האח הגדול רואה הכל (קריקטורה של גאבור בנדק בזיד דויטשה צייטונג"

משוגר ריי ועד מייקל ג'ורדן

שוגר ריי – צביטה בלב

ח"כ עוזי ברעם

שהיתי בניו־יורק שנתיים, בין השנים 1970 – 1972. כתובב כדורסל מושבע נעשיתי מיד אוהד הקבוצה הניו־יורקית „ניקס". היו שם שמות שגורים בפי כל ילד: וואלטר פרייזר, הרכז והקלע המצויין; ארל („דה פרל") מונרו, וויליס ריד, דייב דה־בושר, שחקן ההגנה מס. 1 בליגה דאז וביל בראדלי, קלע מצויין, שחקן חביב וכיום סנאטור בוואשינגטון מטעם מדינת ניו ג'רסי שפניו, כך אומרים, לנשיאות ארה"ב.

מאז אני מלווה בקריאה או בצפייה לעתים רחוקות אחר הניקס.

שחקנים רבים היו לניקס, ביניהם כוכבים – סופרסטארים: בוב מאקאדו, בעונת 1974/75 וברני קינג בשנים האחרונות (עד שנפצע) וביל קרטרייט ופאט יואינג (כיום), אך לאורך כל שנותי כאוהד של הניקס, צד את עיני שחקן אחד, שלא הגיע לשיאו כאשר היה שם. כיום הוא מתגורר ברמת־גן. שוגר ריי ריצ'ארדסון. בפיב"א לא מצאו אותו זכאי לשחק בר"ג וכך נמנעה מאיתנו חוייה נדירה.

שוגר ריי שיחק בניו־יורק שלוש עונות. ראיתיו ב־6–7 משחקים. הוא נראה לי פוטנציאל אדיר, שלא מיצה עצמו.

לא היתה לו קליעה מושלמת, אך הוא העז לתקת קליעות „משוגעות" ולנסות לחרוץ גורל משחקים. הוא היה מכדרר מעולה, חוטף הכדורים הטוב ביותר בליגה, מוסר מתוחכם. הוא נראה לי כאילה שלוחה שטרם מיצתה את כוחה.

סברתי שלימים איש לא יוכל לעצור בעד הניקס, כאשר ישחק בהרכבה. כשנקלע לבעיות סמים, ידעתי שמולדת הכדורסל, איבדה (אולי) את בחיר שחקניה לעתיד. ראיתיו לאחר מכן גם בשורות הנאטס של ניו ג'רסי וקיויתי שיגשים את התקוות. אך גם שם עלה שוגר ריי על מזבח הסמים.

באחרונה ראיתי את „הגדול מכולם", מייקל ג'ורדן. רמתו תאמה את ציפיותי משוגר ריי: גארד, בגובה זהה לזה של ריצ'ארדסון, בלתי ניתן לעצירה ולשמירה.

תאמרו: הרי לארי בירד מבוסטון גדול ממנו – יתכן שהצדק איתכם. בירד הביא לשיאים את ממדי ההתייעלות הקונבנציונאלית: קליטת כדורים חוזרים, מסירה, ריבאונד. יש בו צירוף של כל אלו עם כושר מנהיגות. לכן בעיני רבים הוא מס. 1.

אבל ג'ורדן יכול לבדו לנצח כל קבוצה בליגה – ובכך ייחודו. יריביו יודעים שהוא ייקלעאת מנת הנקודות הגבוהה שלו עבור שיקאגו בולס, כמעט בכל משחק – ואיש אינו מסוגל לעצרו. כל מי ששומר עליו צפוי „לחטוף" עבירות. הוא קולע מקרוב ומרחק, תחת שמירה ותוך היחלצות ממנה. איש אינו מסוגל לבלום אותו. בקושי ניתן להכניע את קבוצתו – אותו לא ניתן להכניע.

אני מודה: מאז שנעשיתי אוהד של ג'ורדן, לבי גס בכדורסל האחר, האירופי וגם שלנו. אני נהנה ממיקי ברקוביץ; קוין מגי נראה בעיני לגדול הכדורסלנים ששיחקו בישראל. אני מסוגל להתלהב ממבצע נאה או ממשחק קבוצתי מעולה.

אבל הכדורסל עבורי הוא בידור, בידור מהנה.

לראות כאן את שוגר ריי ולחשוב שיכול היה להיות מייקל ג'ורדן – זו צביטה בלב. אולי הרווחנו ציונינלהב, העולם הפסיד (אולי) את הגדול מכולם.

שוקו מגיב על דברי ה„אפיפיור"

ברצוני להבהיר כמה עובדות שאותן ייחס לי דוד לויאן, יו"ר בית"ר ת"א, בכתבה „האפיפיור („שבוע־ספורט", גליון 51). לכולם ידוע שללויאן אין שום הבנה בכדורגל, ולא רק אני אומר זאת. עובדה שכל שחקני בית"ר ת"א מסוכסכים איתו. בקשר לטיסה לצרפת, הרי קיבלתי אישור לכך מדוד ללויאן עצמו וגם מאריה קרמר, יו"ר בית"ר. אז מה פתאום הוא עושה מזה עניין? לויאן טוען שאני הורס שחקנים; ?? איפה כל השחקנים הטובים שהיו לבית"ר, למה כולם ברחו? אני דווקא מעודד שחקנים צעירים.

כל הדברים שהוא פירסם עלי הינם שקר וכזב. בפירוש כך. אני מעולם לא התחננתי בפניו לחזור ולשחק בקבוצה. ועוד בחינם?? כולם יודעים מי זה לויאן. שחקנים מתלחשים וצוחקים מאחורי גבו. אמרו עליו שהוא יכול לנהל רק חנות מכולת. לדעתי, אפילו זה גדול עליו. ההגדרה המדוייקת שמתאימה לו היא „עבד כי ימלוך..." הוא פשוט שקרן פתולוגי. חבל שבית"ר ת"א צריכה להיות מנוהלת בידי אדם שכזה.

תל־אביב — יעקב (שוקו) נומדר

דין שווה לשדרים

אין לי דבר נגד שדר הספורט זוהיר בהלול, שקולו נשמע בתוכנית הרדיו „שירים ושערים". ואולם, העברית בפיו מליצית, צורמת, לא מתאימה לכדורגל. אין מקום לשיקולים אחרים כשמדובר בשידורי ספורט חיים, תוססים.

שני שדרים בכירים, מוטי חביב ומאיר איינשטיין, הושעו מהתוכנית הזאת, כנלל עברית שגויה. אותו דין חל, לדעתי, כשמשתמשים בשפה לא מתאימה לנושא.

תל־אביב — אלי אלון

בכלל לא פנינה כתרגום שמו – פנינה – כן לא הוא

הקשר של ארל (והמכנה עצמו The Pearl, הפנינה) ויליאמס עם ישראל – מסובך ובעייתי. אין ספק: הוא איש גדול, מבהיל. האם הוא גם שחקן מועיל? – עוד נצטרך להיווכח בכך. אני מפקפק בזה. המשחקים שבהם הופיע עד כה במדי בית"ר רמלה (ליגה ארצית), עדיין לא קובעים דבר. יש לחכות לשלבים המתקדמים, כאשר הכל יתלהט.

גליון ההתנהגות של ארל, מוכתם בהערות. מיזגו הסוער, היקלעותו לריבים, הסערות, האיומים, התיגרות שבהם היה מעורב כאן בעבר, עדיין זכורים.

ידוע ששחקנים רבים רועדים מפניו, שומרים נפשם מלהתקרב אליו. חוששים מאגרופיו האקראיים. לעולם אין מהלכיו ניתנים לצפייה, קל וחומר לתיכנון. גם לא הכרזותיו.

לדעתי, ארל רק מזיק לכדורסל.

רמת השרון — אברהם שרון

טובי פולק

עמוס מנסדורף: השנה שהיתה, השנה שתהיה

הישגו הגדול של עמוס מנסדורף, ביום ראשון השבוע – כשניצח בגמר האליפות הפתוחה של דרום־אפריקה ביוהנסבורג את אלוף השנה שעברה מאט אנגר, 6–3, 3–6, 6–2, 7–5 – משלים פרק שלם של מהפך באישיותו ויכולתו של החייל הצעיר (21) מרמת־השרון. ממעמד „הילד הבעייתי" של הטניס הישראלי, שבו החזיק בקנאות בשנות התבגרותו הפך ה'ילד' הצנום לספורטאי הייצוג הבכיר של ישראל ברחבי העולם.

היה זה הרבה יותר מצירוף מקרים, העובדה שעמוס זכה לפני כחודש באליפות ישראל האחרונה, כשהדיח בגמר את האלוף הכמעט ניצחי, שלמה גליקשטיין. הניצחון ביטא את מהלך חילופי הדורות שמצא את ביטויו בשנה האחרונה גם ובעיקר בהפריש הגדול בדירוג העולמי שבין הוותיק לצעיר.

דרך ארוכה רצופת עבודה קשה ונסיעות מפרכות עשה מנסדורף מאז השתתף בטורניר הראווה באולימפיאדת לוס־אנג'לס 84'. שם, אחרי שהודח בסיבוב הראשון בידי טניסאי פרואני, השתלח ללא מעצורים בשופט הנישחק. ביום א', בראיון רדיו מנמל התעופה של יוהנסבורג, לפני טיסתו נחזרה ארצה הרגיע את מראיינו: „אין צורך להתרגש עד כדי כך. בסך הכל ניצחתי בטורניר חשוב למדי, אבל מעכשיו הלחץ עלי יהיה גדול בהרבה. כל מי שיתמודד איתי יעלה עם הרבה אמביציה; הרבה יותר קשה לשמור על מיקום גבוה, מאשר להגיע אליו..."

בבית משפחת מנסדורף ברמת־השרון משתדלים לשמור על פרופורציות, לא להיסחף. אימא מנסדורף, ערה, מודה שהיא נרגשת: „אבל אולי תדבר עם האבא שלו... אני לא כל־כך טובה בדיבורים..."

– אבל אנחנו רוצים דווקא את האימא...

זה אמנם די מרגש, אבל אנחנו מנסים להיות רגועים. בסך הכל הוא נשאר אותו הילד.

– יש בעמוס הרבה סממנים של חוצפה, אולי במובן החיובי של המילה. זה מהבית? מההורים?

אני לא יודעת אם דווקא חוצפה, אבל אצלנו במשפחה יש מין תכונה שאם עושים משהו – עושים אותו טוב, עד הסוף. זה נכנס כנראה גם בעמוס.

– צריך לעודד אותו הרבה?

לעתים להיפך! זה לא שהיינו צריכים לעודד אותו, אבל אם היה חוזר מאוכזב, בגיל 12, אחרי שנוצח בידי אלוף ישראל – מישהו היה צריך להחזיר אותו לאמות המידה הנכונות.

– עמוס עדיין חייל. בשבילך, כאימו, זה דומה למה שמכונה „אימא של חייל"?

כמובן שיש לדאוג פחות. הרבה פחות ממה שדאגו אותן אימהות שבניהן היו בלבנון. אבל גם הנסיעות לא כל־כך בטוחות היום...

מה צפוי לו השנה?

עד סוף השנה האזרחית הנוכחית, חייב עמוס להגן על 32 הנקודות שזכה בגראנד־פרי של אוסטרליה. התחרות תתחיל ב־29 בדצמבר. בדירוגו הנוכחי, עמוס אינו חייב בהתמודדויות מוקדמות על מנת להשתתף בטורניר עצמו, אבל גם כך – הרבה תלוי בהגרלת הסיבובים הראשונים. מכיוון שהוא יהיה הפעם מדורג, לא ייאלץ להתמודד עם הבכירים כבר בסיבובים הראשונים.

בתחילת השנה הבאה תהיה לו הזדמנות טובה להתקדם בדירוג, מכיוון שבשנה שלפני כן הוא נוצח בשני טורנירים בסיבוב הראשון, כך שכל סיבוב שיעבור יקדמו בדירוג העולמי.

במארס האחרון, בטורנירי מילאנו וקלן, הוא הגיע פעמיים לרבע הגמר, ועל־מנת להגן על דירוגו הוא יהיה חייב להגיע לאותו שלב. לקראת אמצע השנה, בטורנירים הגדולים של הרולאן־גארוס, ווימבלדון ופלשינג־מדו, האתגר של עמוס יהיה גדול במיוחד. בעוד שבצרפת הוא נוצח כבר בסיבוב ה־2, הרי שהישגיו באנגליה ואוה"ב (הסיבוב ה־3), שהיקנו לו נקודות רבות – יאלצו אותו לעבוד קשה במיוחד על־מנת להגן עליהם.

על עמוס ללמוד מטעותו של שלמה גליקשטיין, כשהיה בגילו. בתקופה ההיא הסתנוור שלמה מהצלחותיו הראשונות, והזניח את טיפוח משחקו, בעיקר באימונים, דבר שעלה לו בסופו של דבר בנפילה גדולה, ומהירה יחסית – בדירוג העולמי. אם יידע עמוס לעבוד על עצמו באינטנסיביות, לשפר את נקודות התורפה ולדעת מתי לצאת למנוחה הכרחית – הרי שטובים סיכויו ב־1988 לפרוץ אל בין 20 הטניסאים הטובים בעולם.

עמוס – מהמקום ה־84 עד ה־40

טורונטו:	(1) הפסד לניסטרום 6–4, 4–6, 5–7.
בוקהוסט:	(1) הפסד לקאנטר 6–4, 3–6, 5–7.
מילאנו:	(1) ניצחון על סמיד 6–2, 6–3.
	(2) ניצחון על שטיין 6–1, 6–1.
	רבע הגמר, הפסד ליאריד 6–7, 5–7.
רוטרדם:	(1) הפסד לניסטרום 2–6, 6–4, 2–6.
קלן:	(1) אברדן 7–5, 7–5.
	ברבע הגמר ניצחון על גונרסון 6–3, 6–2.
	בחצי הגמר, הפסד לנובצ'ק 6–7, 6–2, 4–6.
מינכן:	(1) הפסד לאוסטרטון 5–7, 6–0, 4–6.
פירנצה:	(1) הפסד לקאנה 3–6, 3–6.
רולאן גארוס:	(1) ניצח את סלוציל 7–5, 2–6, 6–2, 6–4.
	(2) הפסד ללקונט 5–7, 3–6, 6–4, 0–6.
ווימבלדון:	(1) ניצחון על מיצ'ביטה 3–6, 6–2, 6–3, 6–4.
	(2) ניצחון על לונדגרן 7–6, 6–2, 6–2.
	(3) הפסד ללנדל 2–6, 4–6, 4–6.
גשטד:	(1) הפסד לגונרסון 6–7, 3–6.
גביע דייויס:	הפסד לאוסטינג 0–6, 4–6, 1–6.
סטרטון מאונטין:	(1) הפסד ללנדל 2–6, 5–7.
טורונטו:	(1) ניצחון על אקוניה 2–6, 7–5, 6–3.
	(2) הפסד לסגוסו 5–7, 6–3, 1–6.
סינסינטי:	(1) הפסד לקארלסון 2–6, 6–7.
פלשינג־מדו:	(1) ניצח את סמיד 6–4, 7–6, 6–3.
	(2) ניצח את מסיל 7–5, 6–0, 6–0.
	(3) הפסיד ללקונט 6–4, 3–6, 5–7, 2–6.
גביע דייויס:	ניצחון על הלאסק 6–2, 1–6, 6–3, 3–6, 12–10.
	ניצחון על גונטהרד 7–5, 6–3.
רמת־השרון:	(1) ניצחון על סקוט 6–3, 4–6, 6–4.
	(2) נצחון על לוין 6–2, 6–1.
	רבע הגמר ניצחון על שניידר 6–4, 6–3.
	חצי גמר הפסיד לקריקסטיין 3–6, 4–6.
שטוקהולם:	(1) הפסד לקאלסון 6–7, 4–6.
וומבלי:	(1) ניצחון על לקונט 6–2, 6–7, 6–3.
	(2) הפסד לפימק, 3–6, 3–6.
יוהנסבורג:	(1) ניצחון על שטיין 7–6, 6–1.
	(2) ניצחון על דה־פאלמר 6–2, 6–1.
	רבע הגמר ניצחון על גומז 6–4, 6–4.
	חצי גמר ניצחון על אדוארדס 6–0, 7–5.
	גמר – ניצחון על אנגר 6–3, 3–6, 6–2, 7–5.

סרג'יו ליבדינסקי

הכדור הוא הגול

אבי מלר

חיפה בדרך הנכונה

איש בשורות היום אנוכי. החל בשבת הקרובה, לאחר המשחק בין מכבי חיפה והפועל ת"א, ומעתה ואילך באופן קבוע, יתקיימו באיצטדיון קרית־אליעזר מסיבות עיתונאים מסודרות בתום משחקי מכבי חיפה, בהן ישיב המאמן שלמה שרף לשאלות כאוות נפשם של הנוכחים. מאמני הקבוצות היריבות שיתמודדו באיצטדיון החיפני יוזמנו גם הם ליטול חלק במסיבת העיתונאים, ולמרות שכדברי שרף „אני לא אוכל להכריח אותם לבוא", יש לקוות כי הם ישתפו פעולה ויאפשרו לדוגמה החיפנית להיות חלוץ בראש מחנה מאורגן ומתורבת, שיקיף בסופו של דבר את כל המועדונים בארץ.

אם יצליח הנסיון החיפני נוכל בהחלט לסווגו כמודל לביטוי „מעז יצא מתוק". זאת משום שהיוזמה החיפנית המבורכת באה דווקא בעקבות מאורעות בעלי קונטקסט שלילי. בחיפה מתנהל זה זמן־מה מאבק עיקש, לפעמים גלוי לעיתים סמוי, בין מועדון הכדורגל המוביל בעיר לבין הממלכה השביעית. במכבי חיפה הרשמית סבורים כי העיתונות המקומית מודרכת לפרקים ע"י אנשים ושיקולים אינטרסנטיים, ולכן היא מתנכלת לפעמים לירוקים לא על־פי המתרחש באמת בשטח, אלא כפועל יוצא של תאוות־נקם וסגירת חשבונות.

ירידה דקדקנית לעומקן של הטענות והטענות שכנגד איננה רלוונטית הפעם. מה שברור, וחשוב, הוא שהמישקעים אצל שני הצדדים – מכבי חיפה ואנשי תיקשורת על הכרמל כאחד – הם מרים, ונוצרה אווירה של עימות. ובמלחמה, כידוע, מתנהגים כמו במלחמה. התוצאה: אווירה של כסאח דו־כיווני. אחת הראיות הפחות מלבבות: מילותיו העצובות של השדר זוהיר בהלול לאומה של מאזינים על סירובה של הנהלת מכבי חיפה ומאמנה להתראיין או להתיר לשחקנים להופיע בשידור לאחר משחק הניצחון על הפועל באר־שבע (1-0).

עכשיו, במסגרת הנסיונות הענפים של מכבי חיפה לבלום את מה שהיא מכנה גל ההשמצות והפרסומים המעוותים נגדה, הבינו במועדון כי יש גם באפשרותם לתרום למאמץ האנטי־מלחמתי. המאמן שלמה שרף אימץ את רעיון מסיבות העיתונאים בהתלהבות, והבטיח כי האירוע ינוהל כמו באירופה: בלי משוא פנים כלפי כתב זה או אחר, וגם אחרי הפסדים צורבים או תקריות נוסח־ארמלי, שמבחינת המועדון אין כמובן ספק שעדיף לא להרחיב עליהן את הדיבור.

אין לי ספק שאם יעמדו שרף ומועדונו בהבטחות הללו הם יוליכו את חיפה בדרך הנכונה. אדרבא, הם מסוגלים להיות אור לכל האחרים.

דניאל כבר בישׂראל

דניאל בריאלובסקי משתלב היטב במכבי חיפה, מכל הבחינות. על כושרו הגופני המתחדד מעידים מאמניו ומנהליו. בכדורגל המשובח שלו מבחינים בשיפור על מגרשינו משבוע לשבוע. מבחינה חברתית הוא כבר בן־בית בעיר הכרמל ואצל עמיתיו למועדון. ואין פלא, הכדורגלן המתונן הזה הוא גם בחור עם לב זהב, חוש הומור וחיוך שלא מש מן השפתיים.

בשבוע שחלף למדתי שכל התכונות האלו סייעו לבריאלובסקי להיקלט אצלנו, ולהפוך לא רק לחיפני לכל דבר, כי אם לכדורגלן ישראלי בכל רמ"ח ושס"ה. שאלתי את דניאל לגבי מקום מגוריו החדש בחיפה.

בריאלובסקי (מימין) עם מאמנו שלמה שרף. „טלפון מבית"ר ירושלים" – הבחור מתאקלם, אין ספק.

מנהל מכבי חיפה, יעקב מעיין, טרח להסביר לי כי משפחת בריאלובסקי שוכנה באחד מבתי הדירות היוקרתיים בעיר. בריאלובסקי, בחיוך, ניסה לצנן את הרושם הגראנדיוזי. מעיין, באותה רוח מתבדחת, הגיב ב„נו, אתה רואה, זה עוד לא מספיק לו. הוא רוצה משהו יותר טוב, אבל אין לו סיכוי לקבל...". על זה ענה בריאלובסקי: „אין סיכוי? בוא אני אספר לך על הטלפון שקיבלתי אתמול מבית"ר ירושלים"...

גבירותי ורבותי, נגמר שלב ההתאקלמות. הוא משלנו.

הלו, זה רדיוס?

בשבוע שעבר הורשעה בית"ר ירושלים „בבית הדין המשמעתי של ההתאחדות לכדורגל באחריות להשלכת חזיז במשחק החוץ שלה בלוד (2-1 לבית"ר). העונש שהוטל על האגודה: משחק רדיוס אחד על תנאי.

עכשיו, לצד איחולים לעונה מוצלחת ונטולת כל אירועים משמעתיים נוספים שאני משגר לבית"ר ירושלים, אינני יכול לכחש לכך שאצפה בכליון עיניים ובסקרנות רבה למה שיתרחש אם וכאשר בית"ר בכל זאת תחרוג שוב מהמקובל ותוזמן לדיון משמעתי.

אר־אז יצטרכו הדיינים לאכוף על מועדון המנורה את עונש הרדיוס וכאן מתחיל השעשוע. עונש רדיוס הוא כידוע קיום משחק ביתי ברדיוס של 50 ק"מ מן המגרש הביתי. המגרש הביתי של בית"ר ירושלים כיום הוא בלומפילד. 50 ק"מ מיפו? האפשרויות רבות, אבל נראה לי שימק"א דוקא יתאים לבית"ר...

סליחה

מדור זה מבקש להתנצל בפני קוראיו על כי חרף מאמצים מרובים לא עלה בידו עד היום להזכיר את פרשת ואנונו בכל הקשר שהוא. ■

הדבק המלכד את לג׳[illegible]

איפה פרסלני ואיפה הכותרות...

ירון פרסלני עשה הרבה רעש תיקשורתי בתחילת העונה, כאשר נילחם מעל דפי העיתונות ביחסים החברתיים המעורערים שדחו אותו ממכבי חיפה, לרעתו. דומה שהיום, לאחר שחזר למכבי פ"ת, הכותרות כבר שכחו ממנו. אולי זה מפני שהוא מסתפק בעבודה הגנתית משעממת, ונטולת כל השראה לצופים. אבל גם כך הוא בפירוש עמוד התווך של הגנת פתח־תקוה. בשבת ראיתיו שותף למשחק הנפל והניצחון על מכבי ת"א.

מה עשה ירון פרלסני, השבת, מול מכבי ת"א?

	מחצית ראשונה	מחצית שניה
נגיעות לשער	1	0
עבר את מרכז המגרש	2	2
מסירות מדויקות	6	4
מסירות לא מדויקות	3	3
איבודי כדור	1	1
חולכת כדור	1	0
נגיחות מאחור	4	3
נגיחות ברחבת היריב	0	0
תיקולים מוצלחים	2	1
תיקולים לא מוצלחים	1	2
עבר עבירות	0	*1
מלכודת נבדל מוצלחת	7	3
מלכודת לא מוצלחת	3	2
ציון		5

* צהוב

משחק ראש

זו כבר המומחיות של הבלם התמיר מפ"ת. הניתור שלו גבוה, והוא אינו חושש ממאבקים פיזיים באוויר. עד לדקה ה־57 הוא היה מלך כדורי הגובה ברחבתו. אבל אז נכנס דריקס, ופרסלני (כמו תמיד מול מכבי ת"א) החליף עמדה עם גדי מכנס, ועבר לעמדת הבלם הקידמי, השומר אישית על דריקס. אז החל המבחן האמיתי שלו. ל־9 כדורים הוא עלה לנגיחה עם דריקס, ורק בשניים זכה. ואז כבר אי־אפשר היה להסתיר שגם בשטח הזה יש לו מיגבלות (שלא רואים כשהוא משמש בלם אחורי). הבעיה היא מיקום. דריקס יודע לתפוס לעצמו עמדה בגופו כשהוא דוחף אחורנית למקום נחיתת הכדור, ועולה אליו תוך כדי תנועה קדימה. לירון לא היה אז פיתרון, למרות שהיה לו הרבה זמן (מגביהים מרחוק) כדי לעקוף את דריקס ולאיים ביותר כוח.

מהירות

ירון הגבוה והמוצק איננו מהיר, ולכן הוא נהנה ממש מתפקידו במגרש. אין זה סוד שטאקטיקת המשחק של קבוצתו, המגדירה את מקומו כבלם אחורי המטאטא כדורים הותק מאחור, גרמה לו להחליט לחתום שם לעונה נוספת. חימשתי אצלו תנועה, ולא מצאתי. מסתפק בתנועות קטנות ואיטיות לצדדים, ורק לעתים נדירות לא ימצא במרכז הרחבה. רק בשעת תיקול של אין ברירה הוא רץ לכיוון הכדור, תמיד בכבדות אבל גם בכוח. אם היתה סיבה מקצועית לכך שלא נשאר במכבי חיפה, הרי זה משום שבחיפה, קבוצה דינאמית בכל מערכיה, לא היו מוכנים להסכים לפריבילגיה הזאת שפרסלני לוקח לעצמו.

תיקול

יש לו הרבה כוח בתיקוליו, אבל יותר מכך נהנה ממיקום מצויין לפני הבלימה. כך הוא מחפה על איטיותו בגישה לכדורים קשים, במיוחד שכהם באים מאגף פרוץ. ראו זאת שכאלי דריקס נכנס למשחק, ומיד הוכשל על ידיו בצורה נוטה (צהוב). הוא לא בולם כדורים נמוכים המאלצים אותו להשתטח, אלא מסוכך על היריב בגופו, במטרה להאיט את ההתקפה ולאפשר למגן לבוא לעזרתו. פרסלני בולם הרבה יותר טוב כשהכדור מקפץ בין שחקנים. עושה זאת היטב, אבל לכיוונים בלתי מוגדרים – ליציע, ואפילו ליריב.

טכניקת משחק

רק שני בלמים אחוריים בליגה הלאומית משחקים בשיטה שלו – איתן בודניוק בהפועל פ"ת ונסים ברדה בשמשון. הכדורגל העולמי כבר שכח מקיום בלמים אחוריים סטאטיים (בסגנון ה„מטאטא"). פרסלני, להוציא מקרים בודדים (בשבת אף לא פעם אחת!), אינו עובר בכדרור את מרכז המגרש. מבחינת הצופים הוא „משעמם" קלאסי – כזה שמוסר רק פסים קצרים למי שפנוי לחלוטין, בלא כל יצירתיות. בשבת מסר 10 מסירות מדויקות אבל... 5 מהן היו לעבר שוערו פביאן. לכל מתנגדיו המקצועיים הוא מציג את משחק השקט וההנהגה שלו מאחור. הגנת הרכש של קבוצתו היתה מתמוטטת בלעדי ליכוד השורות שהוא מציג שם. הגנה חסרת בלם קידמי אמיתי, מגן שמאלי ומגן ימני המתחלף מדי שבת – לא היתה מחזיקה מעמד בלעדיו. המיקום שלו ברחבת היריב (גולדברג שומרו) הוא גרוע, בעיקר בשל סירובו לנוע שם ולהתחמק משומרו (תאדיש) בהטעיות ושינויי כוון. לכן לא הגיע כלל לסיכון השער. מלבד הטית כדור עונשין שבעט חלושות לידי בוני, חוסר ההתמצאות שלו באיזורים הקידמיים שוו, לאור נתוני בעיטתו הטובים (עוצמה גם ממרחק גדול).

פסק דין

ירון פרסלני נח על זרי הדפנה של המעמד אותו פיתח לעצמו בשנים האחרונות. אולי קשה לבוא לשחקן בן 27 כמעט בטענות בסיגנון „יש לך פוטנציאל, למה אתה לא מנצל אותו..." – אבל מפה ועד לאותם זרי הדפנה הדרך ארוכה. סיגנון המשחק האחורי מדי שלו, עם חוסר היצירתיות המאפיינת אותו, עומדים בפ"ת למבחן מול השקט הנפשי והיציבות שהוא מעניק להגנת „הלגיונרים הזרים".

השיקול השני גבר שם, אבל לא יתכן שזה יבוא על חשבון התפשרות עם מה שהוא נותן במגרש. חובה לדרוש ממנו יותר תנועה ויותר מעורבות בהתקפות, ובבניית המשחק בקישור (במיוחד כשבגלייבטר פצוע). אי־אפשר לסלוח לדברים כאלו, עובדה שבחיפה נהגו כך.

סוהל דאוד – השופט הערבי היחיד בסגל הלאומי בכדורגל ◻ מקצוע ראשי: מנהל בית־ספר ◻ תחביב נוסף: ציד ◻ את המקללים איננו שומע, נעול ◻ שפט כבר 300 משחקים בקריירה שלו ◻ את הקילומטרים שהוא עושה יום־יום בחברת כלבו, במטע הזיתים בכפר יאסיף, הוא מנצל למחשבות ◻ אוהב את שמעון פרס, אבל בלי פוליטיקה, בבקשה ◻ מעריץ את צ'רצ'יל ומחבב את קלינט איסטווד

אדוני השופט, אדוני המנהל

אלכס דורון

המואזין ממיסגד אבו־סנאן השכן, סילסל בקולו, וקרא למאמינים לכרוע על ברכיהם ולכוון תפילתם לעיר הקדושה, מכה. באויר עמד ריח חזק של שמן זיתים, שעלה מבית הבד המשפחתי. גלגל החמה, כתום־לוהט, כבר נטה במערב ומן השביל שבמטע־הזיתים הגדול, זירת־משחק לאור וצל, הגיחה בריצה רמות לבושה כחול־לבן, מלווה בכלב שחור.

„כך, וכאן, תמיד בשעות אחר־הצהריים, אני מתאמן יום־יום כמעט ולפחות ארבע פעמים בשבוע, לקראת משחקי השבת", סנט הרץ בעל הרגליים החסונות והמשיך בדרכו. „עלי לסיים 4 ק"מ. זה ה'מאסט' שלי".

כמה נערים ומבוגרים סקרנים, עקבו אחר הרץ וכלבו, קידמוהו ב„מארחאבה", כאשר חלף על פניהם. אחדים הושיטו לו יד, כדי להרגיש בלחיצה חמה את בירכתם: „שיהיה במזל, אבו־פואר. את'מנה לקה אל תאופיק ואל נאג'ח, מאברוק. שתצליח יפה בשבת", זרקו לעברו. הוא נשוא גאוותם: שופט הכדורגל הערבי הראשון, והיחיד עד כה, בדרג הבכיר ביותר – הליגה הלאומית בישראל.

תעודת זהות

שם פרטי: סוהל יוסף. שם משפחה: דאוד. „סוהל הוא שמו של כוכב, נאג'ם סוהל. כוכב השחר. אבל לשם הזה יש בערבית משמעות נוספת: קל. באתי לאויר העולם לאחר שני ילדים שמתו ממחלות, עוד בשנתם הראשונה. אמי העניקה לי את השם הזה כדי לבטא תקווה שהפעם יקל אלהים על סיבלה". כינוי: אבו־פואר. נולד: 25 במאי 1951 בכפר־יאסיף. מזל: תאומים. גובה: 1.80 מטר. משקל: 80 ק"ג. עיניים: חומות. שיער: מקורזל.

מצב משפחתי: נשוי לאַחלאס (בערבית: נאמנות). אב לפואר ולורן. ילד שלי־שי בדרך. דת: „אינני אדוק אבל מדי יום ראשון הולך עם האשה והילדים לכנסית מארג' ג'וארג'יוס בכפר שלנו. אני נוצרי יווני־אור־תודוכסי. יש לי צלב על הצואר. הצלב עלי, גם במג־רש הכדורגל, מתחת לחול־צה השחורה".

מימין: סוהל רץ במטע הזיתים של כפר יאסיף, בחברת כלב שחור, כלבו של אביו. למעלה: הפן האחר של שופט הכדורגל. בכתת מחשבים בבית ספרו בעכו
(צילם: עדי אבישי)

השכלה: סמינר למורים בחיפה. אוניברסיטת חיפה (ספרות עברית). מקצוע והתמחות: מנהל בית־הספר היסודי וחטיבת הביניים „טרה־סנטה" בעכו. „ביה"ס שלנו, בו לומדים מגן־חובה ועד י"ב,

ייך למיסדר הפרנציסקנים. בראשו עומד מנכ"ל, הכומר הספרדי מונסניור פורטנאטו". מלמד גם מתימטיקה (לכתה ח' בלבד) ועברית. שורשים: „אמי ז"ל, לבנונית. אבי נולד בארגנטינה ועלה לארץ בהיותו בן שנתיים. עסק במסחר. אנחנו חמישה אחים – שלושה מורים, סטודנט לרפואה באיטליה ונהג של 'תנובה' – ואחות הנשואה לבן־דוד בכפר".

תכונות אופי

בעיני עצמו: „צנוע, ובהחלט לא טיפוס כפרי. אוהב ומכבד אנשים. בביה"ס אני מאד סמכותי. דורש משמעת – ואכן, אצלנו יש כזאת". חסרונות (בעיני עצמו): „מאמין יותר מדי לאנשים, בוטח בהם, תמים". בעיני אחרים (בעיקר כתבי כדורגל, סיווחו על הופעותיו): חסר ביטחון במקצת... לעתים מנותק מהמתרחש בשדה... לא מרתיע, לא מקרין תקיפות... גרוע... חלש. שלמה אילוז (הפועל באר־שבע): „הוא שיגע אותנו בשריקותיו. בכל פעם שנכנסנו לישוונג' באה שריקה וטראח נעצרנו". אמונות טפלות: „אם רואה כלב שחור בבוקר חוצה את דרכי, נעשה לי חושך בעיניים – וחוזר מיד הביתה או יורק עליו, שלוש פעמים... יש שני צלבים במכונית. כאשר נולדו הילדים שמנו על הכתף עין כחולה ותאמסה מזהב – נגד עין הרע". תחביב נוסף: ציד. „יש לי רובה ברטה איטלקי, 4 כדורים. צד עגלות, ארנבות, חזירי בר. אבל הכדורגל לוקח את רוב הזמן הפנוי שלי".

פחדים: „אדם שאינו מפחד איננו בן־אדם. זה לא אנושי לא לפחד. אני מפחד מתאונות דרכים (ולכן, בין השאר, אני משקיף־תנועה בדרכים), מהמוות. אוהב: את האשה והילדים, אחר כך לפי הסדר את הג'וב שלי בבית הספר, את ההורים והאחים, את המדינה. אני נאמן לה, כאן ביתי ואת הכפר שלי". שונא: „כל אדם קיצוני – ערבי כיהודי – שמביע דעות קיצוניות כמו: 'ערבי מלוכלך' או 'יהודי מלוכלך' ועוד ביטויים שהנייר אינו סובלם. שונא מעילה באימון, רמאים, דו־פרצופיים, מעמידי־פנים. מתעב את המחבלים שפוגעים בחפים מפשע. סולד מהמלחמה".

העדפות קטנות

יום בשבוע: שבת. צבע: „כחול כתכלת השמיים". מספר מזל: ארבע. חיות בית: „עד לפני זמן קצר היו לנו שני תוכים חבל, מתו. אין לי כלב משלי, אני מתאמן בחברת הכלב של אבי". עיר אהובה: עכו.

עונת השנה: אביב. אוסף פרטי: עטים ודגלונים של קבוצות כדורגל. משקה מועדף: תה עם לימון. פירות: בננות ותפוחים („אנחנו מגדלים בגן הבית מנדרינות"). מנה עיקרית: עוף בגריל. חטיפים ומתיקים: טורטית.

קאריירה ושיאים

ההתחלה: „כדורגל שיחקתי רק בכפר יאסיף. הייתי חלוץ. הקבוצה שלנו לא נימנתה על הליגה. קיימנו משחקים רק עם הכפרים שבסביבה, גם עם קבוצות יהודיות. לשיפוט הגעתי בהשפעת שני שופטי כדורגל מהכפר שלנו: ג'אמל פאראת (פרש בינתיים) ועאטף חורי. הם משכו אותי למשרוקית. אבא ניסה למנוע. פחד שאחטוף מכות, פחד מאירועים לא ספורטיביים. נהג ללוות אותי לפני כל משחק במלים: 'דיר באלאק, שרק תחזור בשלום !'". ההמשך: ב־1972 סיים כחניך מצטיין קורס שופטים בחיפה. המדריך הראשי היה גלר ז"ל. משחק ראשון: בליגה ד', במגרש של כאוכאב. „התרגשתי כמו בשיעור הראשון שלי כמורה בבית הספר". משחק ראשון בלאומית: הפועל כפר־סבא – הפועל פ"ת. „בלילה שלפני, לא עצמתי עין". בסגל השופטים הלאומיים: 8 משחקים בעונת 1984/85; אשתקד שפט רק בארצית, אך סיים את העונה עם הציונים הגבוהים ביותר ושוב הועלה, העונה, ללאומית. מאזן: עד כה 300 משחקים בכל הליגות.

פרסים: בסאלון המרווח בביתו, ניבטים אל האורח בצד איקונין ודמותו של הצלוב שעל הקיר, גם שמונה גביעים יפהפיים, ומגינים עם תויות בערבית מסולסלת. „כאשר עליתי לדרג הבכיר ביותר, באו מכובדים מהכפרים וגם מנצרת ועמם גם שני כוכבי הכדורגל הערביים הטובים ביותר, זאהי ארמלי ועזמי נאסר (כיום במכבי טמרה, ליגה א') והביאו גביעים ומתנות. היתה תאפלה נאה. חוייה גדולה". שואף: לשפוט במשחק בין־לאומי, לשפוט בחו"ל. „עד כה הייתי רק קוון במשחק בין מנצ'סטר יונייטד למכבי חיפה, בטורניר הנוער הבין־לאומי וגם בגמר המכביה. אני מחכה עכשיו למשרוקית בין־לאומית לא רק לדגל. לכך מייחל כל שופט". חוויה מקצועית: „להיות בשלישיה עם אברהם קליין. הוא דוגמא, מופת".

תרבות ובידור

ספרים: „יש זמן לקריאה ! בלי לקרוא, אי־אפשר. קורא סיפורים קצרים, סיפורת ומאמרים על ספרות עברית. אוהב את ש"י עגנון וי.ל.פרץ ומבין המשוררים את ביאליק. כן, תתפלא, אני אוהב דווקא אותם. יש להם מסר בכל סיפור, בכל יצירה וזה מה שמדבר לליבי". קולנוע: „עכשיו בעידן הוידיאו, לא הולך. אוהב סרטי מתח, עם בולשת, חקירות, משטרה. אוהב את קלינט איסטווד. כוכב על־א־כיפאק. לא 'משתגע' במיוחד על סרטים ערביים שבהם הסיפור תמיד חוזר על עצמו – אוהב, אוהבת וכו'. באחרונה יש שינוי קל לטובה ולסרטים הללו יש גם טעם".

תיאטרון: „יש בעייה בנושא הזה. אין תיאטרון ערבי רציני בישראל. אני עושה מאמץ רב להביא מדי פעם להקות תיאט־רון ערבי לבית ספרי. למשל, את 'בית הגפן' שקצרה הצלחה רבה עם 'בגדי המלך החד־שים' שלה". ביקור בחו"ל: „אשתקד נסעתי לטיול במצרים. ביקרתי באיגוד השופטים בקהיר, קיבלו אור־תי יפה מאוד, הבי־עו תקווה לבוא ולשפוט כאן ולארח שופטי כדורגל ישראליים שם. כן ביקרתי במועדון אל־אהלי (נאסיונל) קהיר. מה מועדון ? –עיר שלמה ! איזה פאר !".

„המשפחה אצלי בעדיפות ראשונה". מימין: הבן פואד, סוהל, רעייתו אחלס והבת לורן.

שונות

ה„מוטו" שלו: „הפתגם הערבי שאומר: 'אם ביני ובין אנשים יש שערה, לא אתן לה להיקרע'. המשמעות: אם הם מותחים – אני מרפה, אם הם מרפים – אני מותח. הכוונה: תמיד להסתגל למצבים משתנים, לא להיות קשוח מדי ולא רך מדי". שאיפה פרטית: „להיות בעל משפחה מעולה. אידיאלי ? – הרי זה אי־אפשר. רוצה לחנך את ילדי כהלכה. מקצועית – מסתפק בכך שהגעתי למעמד של מנהל בית ספר". פוליטיקה: „לא מתעסק בזה. פעם באו לביתי נציגי מפלגת העבודה וגם מהקומוניסטים (חד"ש) ששולטים כיום בכפר שלנו וניסו למשוך אותי. סירבתי בתוקף, לכולם". אילו החל הכל מחדש: „הייתי פונה ללמוד משפטים". דמות נערצת בכדורגל: מראדונה. בספורט אחר: „הג'ינג'י הזה, בוריס בקר. כוכב שדרך לפתע בטניס".

אישיות אחרת, בהווה: „ראש הממשלה הקודם שמעון פרס". אישיות מהעבר: צ'רצ'יל. „אפילו קניתי לא מכבר את 14 הכרכים של כתביו בעברית". אישיות מהעולם הערבי: „בילדותי

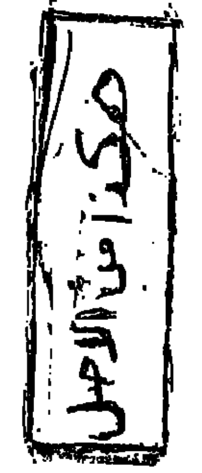
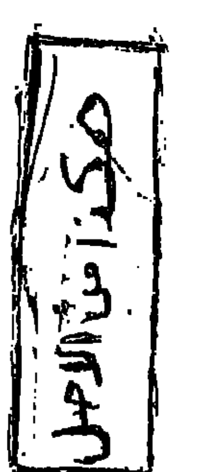
הערצתי את ראש המועצה שלנו, יאני יאני, שכיהן בתפקידו עוד מימי המנדט. ממנהיגי ההווה: סאדאת". אשה אידיאלית: „אשתי היתה תלמידתי (אפילו תיקנתי בחינת גמר פנימית שלה באורחות. אילו ידעתי שתהא אח"כ אשתי, אולי הייתי מעלה לה את הציון – הוא מעיר בקריצה שובבה). אידיאלית ? – שלמה המלך אמר: אשת חיל מי ימצא. אני מחשיב אשה שיודעת לחנך את ילדיה, לכבד את בעלה ואורחיו, נאמנה, שדואגת שלא יחסר דבר מתוכות הבית".

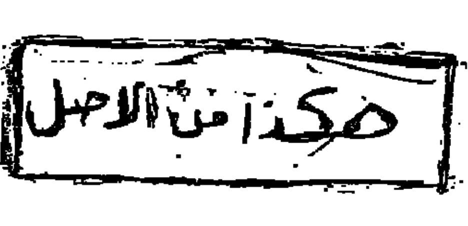
דיעות

על שיפוט: „זה כבר חלק מחיי. כרס שלי. אי־אפשר בלי זה. אני מקדיש הרבה מזמני למען העיסוק הזה. אימונים, דיונים מקצועיים. לא החסרתי שום ישיבת־שופטים. וזה בסך הכל תחביב ולא מקצוע. פרנסה אין מזה. השיפוט בכדורגל עושה אותי יותר פופולארי. אנשים שראו אותי במגרשים באים אפילו לביתי ולבית הספר לדבר על כדורגל. תלמידי מחזיקים לי אצבעות. מדווחים על כל מה שמתפרסם עלי בעיתונים. באים לברך לפני, מתעניינים אחרי. גם המורים".

על ביקורת שופטים בתיקשורת: „אותי מעניין רק מה שמבקר השופטים מרווח עלי. במשחק שבו כתבו שהייתי חלש, גרוע – מה זה בכלל ? – ציין המבקר שהייתי מעולה. מאמן בני־יהודה, יצחק שניאור, למשל, בא אחרי המשחק שבו אמר עלי אילון מה שאמר, לחץ את ידי, שיבח אותי וציין: 'שפטת כמו גבר'. רק עשרה אחוז מהעיתונאים הם אובייקטיביים. רבים לא מבינים מה שרואים". על הקהל: „הרוב, לצערי, לא מבין בחוקה. זו מתחילה להיות בעיה. יש שופטים שאינם לטעמם של הצו־פים עוד לפני שנ־שמעה שריקת הפ־תיחה. רק רואים אותם עולים על הדשא – מתחילים 'לברך', לא משאי־רים שום קללה ללא שימוש, ממש את כל המילון. דומה שהכדורגל כבר לא יכול בלי זה. השופטים הם תמיד קורבנות השנאה הראשונים, לעתים היחידים, של הקהל. על העיתונות מוטלת החובה ללמד את הקהל כיצד לצפות בכדורגל".

על הרמה בישראל: „אפשר להגיע לרמה גבוהה יותר, ואני בעד זרים. הם ישמשו מודל לחיקוי. ילמדו מהם. מן הקנאה בהם אפשר להפיק תועלת מקצועית". על תקריות במשחקים: „כאשר נכתב כאילו במשחק שלי צעקו מהיציע: 'חבל שלא היית בלבנון, היינו זורקים עליך רימון' או 'ערבי מלוכלך, לך לשטחים' או 'כהנא, כהנא..' – לא ידעתי במה המדובר. אני לא שמעתי זאת. אני לא מאמין בשנאה, לא מאמין שכך צעקו עלי. ובכלל – אינני שומע את הקהל. פשוט מתעלם. עד היום, בעזרת השם, סיימתי כל משחק בלי מכות, בלי תקריות, לא הפסקתי משחקים". על טעויות ושגיאות: „כל עוד שופטי הכדורגל יהיו בני־אדם – הם ישגו. לטעות זה אנושי, כמו ששחקנים טועים במגרש. אם טעות הורצת גורל משחק – זה עלול לשבת לי על המצפון. מטעות קלה, שלא במתכוון, אני מתעלם". על שיפוט במשחקי ערבים: „כבר יותר משנתיים לא שפטתי במשחקי קבוצות ערביות. ככל שאני יכול לקבוע, כאשר אני מופיע לשפוט בקבוצות יהודיות – השחקנים, לרוב, נרגעים". מה מרגיז אותו ? – „כשמורים מאחרים לכתה, כשאני אומר דברים נכונים ומישהו מנסה לומר שאין זה אמת".

2 כרטיסי טיסה לפריז

יוגרלו בין הקוראים המשתתפים במשאל „ספורטאי השנה תשמ"ו"

כן יוגרלו פרסים רבים נוספים

עמוד זה מתפרסמים תצלומיהם של ספורטאים והצטיינו ב־20 ענפי ספורט במהלך שנת תשמ"ו. קוראים מתבקשים לנקוב במספרו של הספורטאי נראה להם כמצטיין בכל אחד מ־20 ענפי הספורט במספרו הסידורי של הספורטאי, שלדעת הקוראים אוי לתואר „ספורטאי השנה המצטיין" תשמ"ו.

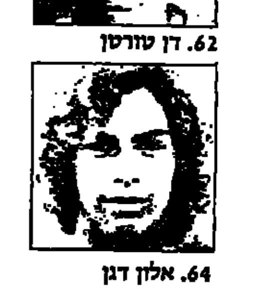

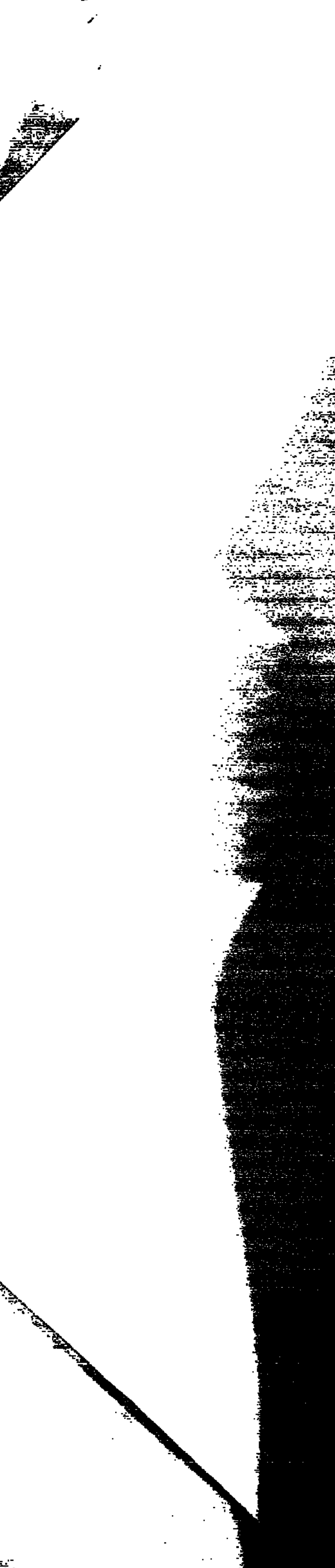

אופניים
1. עמוס גרי
2. טל נשרי

איגרוף
3. יהודה בן־חיים
4. גיורא קושמקוב
5. יעקב שמואל

אתלטיקה
6. סיגל גנן
7. רמי לב־רן
8. אורית קולודני

ג'ודו
9. שי יונה
10. משה פונטה
11. אדי קואז

האבקות
12. משה אורנמן
13. אבן ברנשטיין
14. [illegible]

התעמלות
15. פרנסין גראנט
16. יעקב לוי
17. [illegible]

חתירה
18. אריה ברילמן
19. יעקב רוזן

טניס
20. גלעד בלום
21. ש. גליקשטיין
22. [illegible]

טניס־שולחן
23. יוסי בוגן
24. דרור פולק
25. [illegible]

כדוריד
26. אהוד סלע
27. רז סוכן
28. [illegible]

29. אבי כהן
30. אלי כהן
31. אורי מלמיליאן
32. רוני רוזנטל
33. אבי רן
34. משה סיני
35. מיקי ברקוביץ'
36. דורון ג'מצ'י
37. ברד ליף
38. קווין מגי
39. לאבן מרסר
40. קרל נברסון
41. דני לנג
42. טל סנונית
43. רונן שוהם
44. עמיתי ברם
45. יעקב הרשקו
46. רונית כרמלי
47. מאיר דלויה
48. אלי סדרס
49. בוריס פידל

נכים
50. חנוך בודין
51. רוני בולוטין
52. ציפי רובין

סיוף
53. ניסן בלנק
54. לידיה חתואל
55. יצחק חתואל

קליעה
56. גילה זאדה
57. יצחק יונסי
58. גיא סטריק

שחיה
59. ערן גרומי
60. שגב פורת
61. אייל שטיגמן

שיט
62. דן טורטן
63. רן סודרן
64. אלון דגן
65. יצחק סויסה
66. גד אברהם

הנני מציע בזה את הספורטאים הבאים כמועמדים ל„ספורטאי השנה המצטיין" בענפים השונים ואת „ספורטאי השנה תשמ"ו".

אתלטיקה	מס'......
איגרוף	מס'......
ג'ודו	מס'......
האבקות	מס'......
התעמלות	מס'......
חתירה	מס'......
טניס	מס'......
טניס־שולחן	מס'......
כדוריד	מס'......
כדורגל	מס'......
כדורסל	מס'......
כדורמים	מס'......
כדורעף	מס'......
משקולות	מס'......
נכים	מס'......
סיוף	מס'......
קליעה	מס'......
שחיה	מס'......
שיט	מס'......

„ספורטאי השנה המצטיין" לשנת תשמ"ו מס'.......

שם ומשפחה..................

כתובת..................

מיקוד..................

ת.ז...................

את השאלונים יש לשלוח ל„מעריב", ת.ד. 20010 תל־אביב, לא יאוחר מיום 30 בנובמבר 1986.

שקט תעשייתי

אלי קמיר ובן כספית

רבים התיימרו לגדל דור חדש במכבי נתניה – ללא מכנס, לביא או גריאני. דור שר, קרימה, משחק אטרקטיווית, יעיל, לפחות כמו אז. אך הדבר התרחש רק עתה, תחת שרביטו של המאמן זאב'יק ולצר. חבריו ייאמרו: זה קרה בגללו. לא כך היא גירסתו. לדידו, הטבע הוא בעל זכות היוצרים על המצב החדש בנתניה. שיהיה.

ככר לפני שנתיים חיכו לו בנתניה. רצה לבוא, אך היתה הבטחה לבנ־ייקר מיבנה, בהשקת כוס תה. סירב להתכחש לה. מה לעשות, זה הטיפוס. החל ביבנה וצבי רוזן קיבל את נתניה עם שני המכנסים, חביב, ברדה ולביא. הרומן היה קצר – הגיעו עד לקו האדום. בסיבוב השני הלך רוזן הביתה וולצר עזב את יבנה ובא לנתניה. „רק תשאיר אותה בליגה", ביקשו־התחננו ממנו. לא התרגש. העניק אור ירוק לשחרורם של גדי ועודד, תימרן בין ברדה לבר. אפילו את חביב הושיב, לעתים, על הספסל. דו"ח סיום העונה שלו דווקא נראה לא רע. אומרים שזה הטיפוס, עושה מה שמבקשים ממנו.

זלצר (מימין, עם שלמה שרף): „אינני רובוט" (צילם: עדי אבישי)

דו"ח רק בסיום העונה

לא אוהב כשמפריעים לו בעבודה. אצלו, מנהל שמתערב, מבין מהר מאד מהו התפקיד שיועד לו. מי שמעסיק אותו יודע, שחשבונות ודו"חות מגישים רק בסוף. „לי יש בכל מקום שקט תעשייתי. איש לא מתערב ולא מייעץ. הדבר היחיד שאני מוכן לו, זה למסור דו"ח בסוף העונה".

ביקשו ממנו שידריך את נתניה עונה נוספת. רשם, חישב, ברק ונענה. הגיש תוכנית. ביקשו לשנתיים – השיב בחיוב. עכשיו רוצה שקט. לעבוד. למי שמציק לו ורוצה מאד לדעת מה כוונה – ישיב: „אני לא קבלן. אני מאמן כדורגל. יש לי חומר טוב ואני שואף להגיע איתו למעלה".

אוהב את מקצועו. לא מתבייש להגיד שהוא קשה מאחרים: „המקצוע הקשה ביותר הוא מאמן כדורגל. הדבר מתבטא בלחץ תמידי, בעבודה פיסית ונפשית. אין רגע אחד למנוחה. כל הזמן מתעסק ברגשות של אנשים. מאמן כדורסל יכול לתת לכל שחקן סוכריה ולשתפו קצת. למאמן כדורגל אין התענוג הזה. כל הזמן בביקורת ולא תמיד יכול להסביר. שחקן עובר משבר הכל דורשים שייצא מההרכב – אבל רק המאמן יודע בדיוק מה עובר על חניכו, מעניק לו אשראי, כדי שלא יחוסל. בסופו של דבר, מי שמשלם בראשו הוא המאמן".

ולצר, בדרך כלל, לא משלם. מסתדר מצוין עם ההנהלות שלו והקהל. עם ההנהלות זה בגלל ההערכה המקצועית שהן רוכשות לו. בכל קבוצה שאימן עד כה – מכבי ת"א, בני יהודה, מכבי פ"ת, יבנה ויהוד – לא טרק דלתות. יכול לחזור תמיד. כך גם אצל האוהדים. ביבנה הוא כמעט אליל. לא מתרגש מזה, כמו שלא מתרגש מכמה חוליגנים בנתניה שצעקו לו ללכת.

רגש – מחוץ לתחום

שואף לעבוד על פי שיקולים מקצועיים בלבד. משלב בעבודה את ההיבט המקצועי עם הגישה החינוכית־פסיכולוגית. לא נותן לרגש להנחות אותו. „בכל מה שקשור לכדורגל, אני מנסה להיות נטול רגשות. נכון, אינני רובוט, אבל את הרגשות אני משאיר מעבר לגדר". בנתניה מכנים אותו, משום כך: „הגרמני".

העתונות פינקה אותו. יתכן שזה גם עניין של תקשורת. לעולם ימצאו אותו רגוע, מדבר לעניין. לא משליך על העתונאים את סיבת ההפסד והתיפקוד הלקוי של קבוצתו. מבין שלקהל יש זכות לדעת מה קורה.

כותרות, לא עושות עליו רושם מיוחד. גם כשמדובר לחיוב ובמיוחד כשמדובר לשלילה. „אני מצנזר את הכותרות הטובות ואת הפחות טובות. יש לי ביקורת עצמית".

ויש לו גם ביקורת על הכדורגל שלנו. מכבה על כך שלקבוצתו אין מיתקן ראוי, תנאים מינימאליים. „הכדורגל הוא עסק קשה שהולך ונעשה קשה מיום ליום. לפעמים אני שואל עצמי מה אני עושה פה, בתוך המהומה. אבל מכיוון שאני אוהב וחי את הכדורגל 24 שעות ביממה, לא שם לב וממשיך".

מרבה לצאת לחו"ל. יש לו הרבה ידידים. כשבא מביקור כזה, התיאבון רק עולה: „כשאני רואה מה קורה שם וחוזר למהומה, לדרכים הלא היפות והמלוכלכות – זה מוציא אותי מהכלים. מגעיל".

רוצה לשנות את הכדורגל שלנו. מאמין שימצא עוד כמה בעלי דעה רומה. בינתיים הוא עסוק בנתניה. מצמיח עודד חדש בדמותו של רוני לוי ומטפח את שלום תקווה. יגאל מנחם יושב על הספסל בשקט וחורק שיניים כמו יעקב בלדב. הם יודעים שכדאי לתת לו אשראי. חבריהם לא הפסידו מזה. ■

החותן והנכד

הקולגה שלו בליגה הלאומית הוא במקרה, או לא, גם חותנו: יצחק שניאור. הם מסתדרים מצויין. „אנחנו כמו אבא ובן. למדתי ממנו הרבה. לעתים קרובות, מחליפים דעות על שחקנים וקבוצות. חשוב לי מאד שיצליח ואני בטוח שזה הדדי. חוץ מכדורגל יש לנו הרבה על מה לדבר. הרי אנחנו במשפחה. לפני משחקים בינינו, משתדלים שלא לדבר על הצפוי. אם מישהו במשפחה פולט משהו בעניין זה, מיד מהסים אותו."

החותן, עושה רושם, אוהב את חתנו: „אימנתי אותו עוד כשהיה חייל בשיריון. לאחר שזכינו בגביע הרמטכ"ל, הבאתי את בתי, דרורה, למסיבת הסיום – ואז הם נפגשו בפעם הראשונה. יום אחד הם באו יחד. התברר שנפגשו שוב בפ"ת. הוא מצא חן בעיני ככר מהרגע הראשון. מחונך, שקט וטוב. חוץ מזה, נכנס למשפחה עוד איש כדורגל. היום אנחנו נפגשים הרבה. עם בנו הבכור, נכדי, יש לי שפה משותפת בנושאים רבים. אני נהנה מכל רגע במחיצתו".

היועץ מס. 1

חוץ מכדורגל עובד ולצר גם במע"מ. התפקידו תובע. „אני לא צריך שמישהו יעשה עמי חסד בכך שנותן לי לאמן. לחם וחמאה תמיד יהיו לי".

אוהב במיוחד את הרגעים היפים עם המשפחה. מוסיקה טובה, שיחות עם ידידים, ויכוחים פוליטיים. אשתו דרורה היא „היועץ מספר 1 שלי". כשמדבר עליה, מתחלף לו איזה הילוך בעיניים. „היא גדלה בבית של כדורגל. מבינה עניין. כשאני משכנע אותה, ברור לי ששיכנעתי גם את עצמי. היא היחידה שאני יכול לסמוך עליה שמה שאגיד, ישאר בינינו. זה יתרון גדול. אני מונע ממנה לבוא לכדורגל, כדי שלא תיפגע. תקרית כפי שאירעה לא מכבר עם כמה אוהדים חמומים, היתה פוגעת בה מאד."

הירושלמי הראשון

מרדכי בנבנישתי, אגדת־כדורגל בעירו, גאה בכך שהיה הירושלמי הראשון שזכה בכתר אליפות הליגה – אבל במדי הפועל ר"ג ▪ מתרעם: „הצעתי לפני זמן מה את עזרתי להפועל ירושלים אך נענתי בזילזול משפיל" ▪ כיום מדיר רגליו מהמגרשים

מאיר גבאי

כואב לו, למרדכי בנבנישתי, כיצד התדרדרה קבוצתו, הפועל ירושלים לשפל שכזה: תחתית הליגה ארצית בכדורגל, באזור הקו האדום – ככר הוזה במקום האחרון – כשההחלקה במורד, לליגה א' נראית עתה ממשית מא פעם ומאיימת.

מי שנחשב לסמל המסחרי של הפועל ירושלים נער ומעורו, מתקשה גם עתה, הרחק מההמון הסואן, לצפות בתופעה הזאת בשיוויון־נפש.

מרדכי בנבנישתי הופיע 13 פעם בנבחרת ישראל בשנות ה־60, כאשר הודרכה בידי גיולה מאנדי. זו היתה חבורת כוכבים נערצת, עם יעקב הודורוב, סטיע גלזר, רפי לוי, אהרון אמיר ואברהם מנצ'ל. „בנבן", כך כינוהו, היה שותף לנצחון ההסטורי הגדול 2–1 של ישראל, על נבחרת יוגוסלאויה על שלל כוכביה, ב־10 באפריל '60 בבלגראר.

המשחק האחרון

כיום הוא סוכן ביטוח מצליח בירושלים בחברת „המנן" ו„מגדל", נשוי לוהבה, ואב לכרמית, 14, שספגה משהו מאהבת אביה לספורט. היא מצטיינת בריצה ובקפיצה לרוחק.

הולך לכדורגל ?

– „לא הולך ! את המשחק האחרון ראיתי לפני יותר משנה בימק"א. הפועל ירושלים, נאבקה עם הפועל רמת־השרון (1–0), על כרטיס עלייה ללאומית. מאז לא הולך יותר – כי זה לא 'פייר' לעזוב בכבת את המשפחה בבית. ועוד סיבה: היחס המזלזל לוותיקים. כאותו משחק, שוכנעתי, שהפועל ירושלים לא בשלה עדיין לליגה הלאומית. הצעתי את עזרתי, לא בשביל כסף – זה לא חסר לי – אלא כדי לייעץ מנסיוני, לפחות, לשחקני ההגנה, אחר שהבחנתי שהם חסרים בסיס טכני, כפי שלימד אותי בזמנו סימון אלפסי, כשהתאמנתי אצלו בנערותי בבית"ר ירושלים.

„צילצלתי לח"כ עוזי ברעם, ולחגי אפרת. איחלתי להם הצלחה לרגל העלייה ללאומית והצעתי את עזרתי בהתנדבות – אלא שלצערי הרב, נעניתי בשלילה ואף בנימת זילזול מופגנת מצד הבוס' חגי אפרת".

אבל אוהדים לא שוכחים אותו. יש לו מעריצים מקני עברי המיתרס של הרחוב הספורטיבי בירושלים. רבים מלקוחותיו כיום בעסקי הביטוח הם אוהדי בית"ר. רבים, כך הוא מספר, שואלים אותו בחיוך: „בנבן', אתה לא יכול לעזור במשהו"

„לך תסביר להם כמה שזה כואב לי", עונה בנבנישתי. „חבל. להפועל ירושלים פוטנציאל של חמשת אלפים אוהדים, אבל במצב הקשה הנוכחי לא רואים אותם. האוהדים מחפשים רק נצחונות – לא כמו אוהדי בית"ר שנוהרים למשחקיה כדי לעודדה גם במצבי שפל".

לדעתו „הפועל ירושלים זקוקה למנהל דוגמת דרש, ולמקצוען כצבי סינגל, שחקן נשמה, שמסוגל לתרום לקבוצה".

חמש עונות רצופות (1963 – 1968) שיחק בנבנישתי בהפועל רמת־גן. „איך הצלחתי לקבל שיחרור מהפועל ירושלים? – פשוט לא שיחקתי שנה, ביקשתי שיחרור עקב התנאים המפגרים שניתנו לשחקנים. התייאשו ממני, ובהתערבות 'דוביד' שוייצר, אז מאמן הפועל ר"ג, הוסדרה עיסקה והעבירו אותי, תמורת שחקן רמת־גני. אתו היו חמש עונות יפות ושיאן הזכייה באליפות המדינה, ב־1964".

„בנבן" מציג בגאווה גיליון מצהיב של העתון „הארץ", מ־12 ביולי '64 ובה הכותרת הראשית בעמוד הספורט: „הפועל ר"ג אלוף הליגה הלאומית בכדורגל" (שער הנצחון במשחק ההכתרה נגד מכבי חיפה ב„מכתש" גבעתיים הבקיע משה פרל). בתצלום נראה בנבנישתי על כתפי המעריצים. „הייתי הירושלמי הראשון שזכה באליפות המדינה".

שוייצר מת מצחוק

נזכר: „לפני המשחק הקובע, התבטא מזכיר מועצת הפועלים בר"ג, המנוח אליעזר אלקס: 'בשביל מה צריכים אליפות, זה רק צרות'. ולמה לא? שאלו והוא השיב: 'אחר כך הבחורים עוד יבקשו נסיעה לחוץ לארץ...' ודוביד שוויצר רצה למות מצחוק".

קוריוז נוסף: מרדכי כהן אימן אותו כנוער של הפועל אך הוא השתוקק לשחק בבוגרים. „היתה אז מריניות נוקשה ולא נתנו צ'נס לשחק עם הבוגרים. שם שיחקו פרוכטמן, וילי לנץ, בובה (מרדכי יצקן) מנש כהן, והשוער יהודה אמר. לכן נכנסתי להסגר. 11 חודש הייתי בהסגר והתאמנתי כנוער של בית"ר יהודה ירושלים. סימון אלפסי, כוכב הבוגרים ראז, אימן אותי ביסודיות רבה. אני חב לו את היסודות שרכשתי. היה מדגים איך מגן חייב להיות תמיד ראשון לקראת הכדור. סימון היה החוויה הגדולה שלי בכדורגל. לדעתי, היה פאר הכדורגל בירושלים בכל הזמנים – בניהול משחק, ביכולת אישית... היה מתעופף לגובה רב ונוגח באמנות רבה. היה השלמות בכדורגל. כואב הלב להיווכח איך אלפסי הגדול הגיע למצב כלכלי ירוד. איפה בית"ר ירושלים ? איפה תנועת החרות ? שכחו אותו – וזהו ?!

„היו לי כמה משחקים בבית"ר יהודה (נוער) עם כרטיס מזוייף... יחד עם אהוד פדרמן, שאול מזרחי, דוידוף היתה אוירה משפחתית חמה. שיחקנו בנעליים המשומשות של הבוגרים. החלום שלי היה לשחק בנעליים הישנות של אלפסי..."

על סף תום תקופת ההסגר, נמלך בנבנישתי בדעתו וחזר להפועל. בירושלים נפוצה אז שמועה שחבר הכנסת משה ברעם (אביו של עוזי) השפיע עליו לא לחתום בבית"ר. בנבן, היום, מכחיש: „לא נכון ! אחי, ברוך, השפיע עלי – וכך חזרתי". ברוך בנבנישתי היה אז כוכב ההתקפה של הפועל ירושלים. היגר לפני כמה שנים ללוס־אנג'לס. כיום הוא חוזר בתשובה.

איזו נבחרת טובה יותר, אז או היום ?

– „אין להשוות ! ודאי שבזמני. הודורוב, טיש, אמר, מנצ'ל, גלזר, רפי לוי, שלמה נהרי.. מה אתה משווה ? היום, אני מתרשם מהטכניקה האישית והבטחון של אלי אוחנה, מתפעל מהשוער יוסי מזרחי שמזכיר לי את התקופה היפה עם שאול מזרחי".

בנוסף לנצחון הגדול בבלגראר, נזכר בנבן גם במשחק קדם גביע עולמי, בטורינו, כו הובסה ישראל בידי איטליה 0–6 (4 בנובמבר 61") לאחר 2–4 בר"ג. למחרת ה־0–6, התגודדו אנשים ברחובות ירושלים ושיחזרו את הסיוט הזה. ביניהם היה אביו המנוח של בנבן והגן בלהט על הביקורת שנמתחה על בנו: „בעצמי שמעתי את השידור ברדיו (נחמיה בן־אברהם) והוא אמר כל הזמן: 'בנבנישתי, הנה בנבנישתי, בנבנישתי' – טוב, אז כמה הוא יכול ?..."

מאי 1960. בנבנישתי (משמאל) בולם את הולידיי, אז הקיצוני המהיר ביותר באי הבריטי, בנצחון ישראל על אנגליה הצעירה 4–0. למטה: „בנבן", כיום – במשרדו

ברודי ופרץ „עשו להם רב"

שלישיה נדירה ניפגשה בפתיתת מסעדת „דיינר" בהרצליה, שאחד ממנהליה הוא נוקי מודעי, אחיינו של השר יצחק מודעי. במעט מאוד הזדמנויות נפגשים לשיחה ספורטאים עם רבנים.

טל ברודי, שהעלה את הכדורסל הישראלי על המפה האירופית; ויקי פרץ, הכדורגלן שעשה חיל כמקצוען בצרפת – והרב של צפון ת"א, יונה מצגר. על מה שוחחו השלושה?

הרב מצגר וטל ברודי ניהלו שיחה ממושכת על צביונה של מדינת ישראל, על ההשלכות האקטואליות של היום בזרמים שונים ביהדות. ברודי סיפר לרב מצגר, בצעירותו כדורסלן בקבוצת הישיבה התיכונית בה למד, וגובהו כגובהו של טל ברודי (1.88 מ'), שלפני ימים מספר הופיע בהרצאה בפני תלמידים, לראשונה על נושא העליה.

אורחים שנכחו באירוע התלחשו בינהם וחשבו שברודי חזר בתשובה. הרב מצגר גילה נשמה יהודית חמה אצל טל ברודי.

ברוריה ביגמן

צעיר המאמנים בפרוייקט כדורסל שכולו עתיד

שאיפת השיא של מאמנים רבים היא, לאמן נבחרת יצוג בכדורסל. הם זוכים בכך לקראת סוף הקריירה שלהם, או לאחר שקצרו הצלחה מרשימה ומאזן השגים נכבד בקבוצותיהם.

אבל יש גם הפתעות בחיים, כשמאמנים צעירים ללא עבר מפואר ועם עתיד, זוכים להערכה ובגיל צעיר מקבלים מינוי לאימון אחת מנבחרות.

כזה הוא משה מזן, 26, שהחליט כי פרנסתו תהיה מעתה רק על אימון כדורסל. הוא משמש מאמן הפועל שער הנגב (ליגה א' דרום). בעבר שיחק בהפועל חולון (נוער), עם ישראל אלימלך, ניב בוגין ואבי מאור. כשראה כי שחקן גדול לא יהיה, עבר להדרכה. השיא, עד כה: עוזר מאמן בית"ר ת"א בליגה הלאומית. היה יד ימינו של יאיר שרון (כיום עוזרו של צבי שרף באימון מכבי ת"א). קודם לכן נשלח ל„משימות ריגול" עבור מאמן חולון, איוון דאנקן. המאמן האמריקני לא הכיר אז מספיק את הקבוצות הישראליות ונזקק איפוא למידע רב. מזן סיפק אותו. הצלחותיה של חולון ב„עידן דאנקן", נזקפו לא מעט גם לזכות מזן.

מאמן משה מזן: ביסוס כלכלי (צילם: עדי אבישי)

בחולון רצו שימשיך לאמן במועדון, אך משה ואשתו איריס, החליטו על שינוי בחייהם: עברו להתגורר בקיבוץ כדי להתבסס כלכלית. כיום הם בניצנים.

לפני שבועיים הופתע כשנתמנה לאמן אחת מנבחרות העתיד של ישראל – נבחרת הנערים של מחוז דרום. באיגוד הכדורסל החליטו לבנות את סגלי העתיד על בסיס אזורי. לנבחרות השונות הוזמנו נערים מוכשרים ומאמנים צעירים, מדריכים אותם. מזן הוא צעיר המאמנים בפרוייקט הזה.

יוסי רוזנברג

„האב הרוחני" של סיגל

יוני גונן (29) בעלה של סיגל, האלופה ושיאנית ישראל בקפיצה למרחק (6.46 מ'), הוא האיש שעומד מאחורי מאבקה נגד הקיפוח המשווע מצד היחידה לספורט הישגי. היחידה העמידה לרשותה מילגה של 200 ש"ח בחודש כדי להתכונן לאולימפיאדה. ממש לעג לרש.

יוני, מפיץ מוצרים וטריניריים של חברת „אסיה מעברות", הכיר את סיגל כעקרת בית, מנותקת לחלוטין מהאתלטיקה. אחרי שילדה את אסף, החליטה סיגל לחזור למסלול. אימון אחד בשבוע –כדי לשמור על הגיזרה. אחרי חודש, לקחה את העניינים ברצינות. יוני גילה התנגדות, אח"כ נסחף אחריה והקדיש לה את כל זמנו. „ללא תמיכתו, לא הייתי עומדת בעומס" מודה סיגל.

תמיכתו של יוני ברעייתו, מזכירה את המאבקים שניהל בזמנו פטר רוט, מאמנה-בעלה של אסתר רוט, „מלכת המסלול" של ישראל. המקורבים לספורט אומרים שרוט בנתה את חייה הכלכליים תודות לבעלה, פטר.

יוני גונן הוא גם „האב הרוחני" של אשתו. אחת לשבועיים, היא מעידה, פוקד אותה משבר – ורק בעלה מצליח להוציאה ממנו. ה„עסקנות והפוליטקה סביב הספורט – מעצבנים אותו. לא יכול לספוג את המכה שהנחיתו עלי, ויאבק בעניין זה עד הסוף, ללא פשרות", אומרת סיגל.

ברוריה ביגמן

יוני וסיגל (צילם: עדי אבישי)

סבב ונסה פיליפס – לעידוד הטניס הנשי בארץ

לנר פיליפס הוא הספונסור של סבב תחרויות הנשים על שמה של אחייניתו, ונסה פיליפס שניפטרה לפני כשנתיים מלוקאמיה בגיל 20. פיליפס הגיע במיוחד מאנגליה כדי להיות נוכח בטורניר המאסטרס שנערך במרכז הטניס ביפו.

ונסה בילתה בארץ מספר חודשים, והיתה במכונית אחת יחד עם עמוס מנסדורף ושחקנים אחרים כאשר אירעה התאונה בה נשבר פרק ידו של עמוס.

תחרויות סבב הנשים חשובות ביותר לנושא פיתוח הטניס הנשי, הרדום בארץ. כך למשל, שגית דורון הזוכה הראשונה, ואילנה ברגר הזוכה השניה – נכנסו, תודות לניצחונותיהן, בפעם הראשונה לדירוג המחשב העולמי, דבר שיאפשר להן להשתתף בטורנירים בין-לאומיים ללא צורך במשחקים מוקדמים.

לנר פיליפס – תרומות לזכר האחיינית

מלבד תרומת הכסף לעריכת הטורנירים, מר פיליפס מגייש סיוע לשחקניות אחדות.

סרג'יו ליבדינסקי

הכוכב הגדול חי עתה חיים נורמאליים

השיער הבלונדי הארוך והזקנקן הקטן – נעלמו. בגיל 30 מזכיר ביורן בורג יותר את כוכב הקולנוע האמריקני ג'יימס דין מאשר את כוכב הטניס הגדול, ששלט בזירה הבין-לאומית שש שנים, מ-1974 ועד 1980. אך בשש השנים שבאו אחר-כך – חל בו שינוי קיצוני. בורג של היום מול בורג הקודם זה כמו יום ולילה.

מעת לעת הוא משחק טניס, להנאתו, או כדי להדגים לפני ילדים. לרוב כמקדם מכירות של מחבטים ובגדי טניס. חברות מסחריות מממנות את ההצגות הללו. אך בעיני הציבור, גם בתקופה הנוכחית של איוון לנדל, בוריס בקר או ג'ון מקנרו – בורג הוא עדיין „אס" גדול בטניס.

העובדה שכיום איננו קיים, למעשה, בדירוגים השונים, ברשימת המצטיינים, אינו מופיע בטורנירים החשובים – אינה מפריעה לקהל. עובדה: לפני כמה ימים נקבצו 1300 חובבי טניס כדי לראותו חובט במגרש באופנבך. רבים נשארו מחוץ למגרש, מאוכזבים על שלא עלה בידיהם להיכנס פנימה. אלו שזכו – ראו לפניהם גבר צעיר למדי שלא נשתנה במיוחד חוץ מן השיער והזקן. על אצבעות ידו החובטת איספלניות, כדי להגן עליהן מפני חיכוך עם המחבט – מחבט רגיל מאד. עשוי עץ ולא מתכת כמו רבים מטניסאי ההווה. במחבט פשוט כזה השיג את מירב הצלחותיו. בורג עדיין מסוגל ללהטט בו, להפגין יכולת ומיומנות גבוהה מאד, אף כי ניכר כי אינו מתאמן כבעבר. עודנו גמיש מאד – תוצאה מעיסוק ממושך בספורט.

בשטוקהולם, לשם חזר בפברואר שעבר לאחר כמה שנים שהתגורר במונטה קרלו (כדי להתחמק מתשלומי מס הכנסה...), הוא מרבה לרוץ להנאתו (ג'וגינג), משחק כדורגל עם ילדים, גולש בשלג ומשחק הוקי-קרח. זה מספיק לו כדי לנצח במשחקי ראווה את אלכסנדר סטפאנק, 22, המדורג במקום ה-200 בעולם.

„עם מעט אימון מסוגל בורג גם עתה להיות אחד מטניסאי הצמרת בעולם, בין עשרת הטובים ביותר", סבור סטפאנק. אך ביורן בורג חזר והדגיש: „אין לי כוונה לחזור לזירה המקצוענית". עודנו אוהב את הטניס, לעולם לא יפרוש ממנו. אלא שלא יחזור עוד להתרוצץ מטורניר לטורניר. זה נגמר. גם אין בכוונתו לחזור לאימונים יומיומיים ממושכים. אין ברצונו להקריב את הנאות החיים בגלל טניס. יש לו כיום קשרים רופפים מאד עם הקולגות שלו מהעבר.

עתה ביורן בורג הוא „משפחתי מאד". חי לדבריו חיים נורמאליים של אזרח ולא של כוכב על. ברחוב עדיין מכירים אותו, מכבדים אותו – אך אין עוד ההיסטריה של פעם, עם בני העשרה המטורפים וה„גרופי'ס" למיניהם שרדפו אחריו לכל מקום, לכל טורניר.

תשעה חודשים בשנה הוא מבלה בשטוקהולם ושלושה חודשים נע במסעות עסקיים. נראה כי הוא נהנה לחיות את עברו – בעיקר בזכרונות.

ביורן בורג: איש הקרח „מתחמם" לאור הזכרונות

אלוף ה„מתפלחים" למגרשי הכדורגל

זליקו פיסק, 39, בעליו של פאב הבירה „בירגארטנס" בפרנקפורט, מערב גרמניה, טוען לכתר „אלוף העולם בהתפלחויות למשחקי כדורגל". זה התחביב – וכמעט המקצוע שלו: לדקאות כדורגל בכל העולם מבלי לשלם בעד הכרטיסים...

הוא קרואטי במוצאו, יליד זאגרב, הסביר לכתבי „בילד" את ה„פטנט" שלו: „יש לי חברים רבים, כמעט בכל העולם, גם בין הסדרנים שבשערי האיצטדיונים..." כאשר קבוצת איינטרכט פרנקפורט משחקת, מאפשרים לו ידידיו הסדרנים להיכנס לאיצטדיון מבלי לשלם. הסיבה: הוא „תושב קבע", כבר 15 שנה, במשחקי הקבוצה. לעתים רחוקות משיג זליקו כרטיס – אבל כוחו של הרגל: הסדרנים אינם תולשים אצלו את הביקורת.

הוא צבר „התפלחויות" כאלו – דרך השער המרכזי – גם ביוגוסלאוויה, ספרד, ברזיל, בוורונה, איטליה, העז אפילו להתיישב בתא הכבוד השמור לאח"מים. איך עשה זאת? – ניהל שיחה עם הכוכב הגרמני של וורונה, הנס-פטר בריגל. שני סדרנים הבחינו בהם והבינו מכך שמדובר ב„אריש חשוב" ומיד הוליכו את זליקו לתא הכבוד... זליקו הושב ליד ראש המשטרה ואיש לא חשד בו שבידיו אין כרטיס. יתר על כן: קצין המשטרה רם המעלה אירחו בהפסקה בחדר האורחים רמי המעלה, שם כיבדו אותום בשמפניה ומעדנים.

בפרנקפורט יודעים עתה על האורח הקבוע, היושב דרך קבע בגוש 8 ואינו משלם. עתה נקט מנהל איינטרכט, רדר, בצעד גמול: הוא בא לפאב הבירה של זליקו, שותה להנאתו ולא משלם. את דמי השתיה הוא משלשל לקופת צדקה.

כשסיפרו לזליקו על כך – צחק: „רדר אינו מסוגל לשתות כל כך הרבה כדי 'לכסות' את מחיר הכרטיסים שאינני משלם בעדם למשחקי קבוצתו..."

זליקו פיסק: אליפות העולם בהתפלחויות הוא שלו

שיאים חדשים בשגעון מאראדונה

השיאים החדשים ב„קדחת מאראדונה" באיטליה הם מטריות, דגלי ענק, בגדים-לכלבים וציורי קיר (בסגנון גראפיטי), עליהם מופיע דיוקנו של אליל הכדורגל הארגנטיני.(ראה תצלומים להלן)

השבועון „דר שפיגל" שהביא תצלומים אלו ריאיין אותו ובין היתר פסק דייאגו הגדול כי הוא שואף לשחק בביירן מינכן וכי לדעתו ברנד שוסטר הוא „סופר-שחקן".

„איש אינו אוהב את הכדורגל כמוני. כדורגל הוא עבודה קשה, ללא חופשות אמיתיות... יש לי מספיק כסף כתוצאה מעיסוקי. הכדורגל הוא המזל שלי, הקשר שלי עם אנשים", אמר מאראדונה בנימה פילוסופית.

הלואי עליך

שני חברים השקיעו 22 ש"ח בטופס טוטו אחד וזכו ב־

5,838,590 ש"ח

נו, מה אתם אומרים?

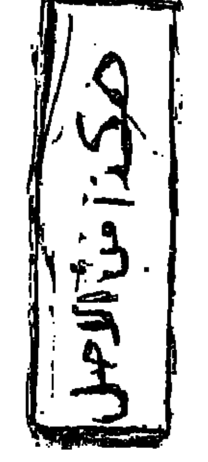

הלואי עלי

השבוע במשחקי הליגות הלאומית והארצית מינימום הפרס הראשון:

500 אלף ש"ח

מינימום כלל הפרסים 1,100,000 ש"ח

שישו שכטמן

מסודר לכל החיים

השבוע זכה משתתף בטוטו שני־חש 14 משחקים, בסכום האדיר של 580 אלף שקל. לרוב המנחשים קשה אפילו לתפוש במה מדובר ועד כמה הסכום הזה גדול. מי ששכרו 1000 דולאר בחודש, משוכרת מכובדת ללא ספק, צריך לעבוד 33 שנה כדי להרויח את הסכום הזה... גם בערכים שיקליים וגם דולאריים זאת הזכייה הגדולה ביותר בתולדות הטוטו בארץ.

זכייה זאת מאשרת את שאמרנו בתחילת העונה עם המעבר ל־14 משחקים בטופס הניחוש: מי שיצליח לנחש את הפרס הראשון יזכה בסכום גדול. השבוע היה אחד שיהיה מעתה „מסודר לכל החיים".

● במשחקי קלפים שונים ובשחמט, קיים המושג של „קיביצר": מי שעומד מהצד ונותן עצות. מאחר שהוא רואה את כל הקלפים ואינו נתון בסערת המשחק, נהוג לומר: „לקיביצר אסור לטעות".

מה לכל זה ולטוטו?

ה„קיביצר" שלנו הוא הקורא יגאל לוין מרחובות שהעיר בעניין שחקני מרמורק. ובכן – הם באמת „תינוקות". הגיל הממוצע של 21 שחקני הסגל הבוגר בקבוצה זאת הוא 20.7 שנה. רק שניים הם מעל 25. אם לזה לא ייקרא תינוקות, אוי שאר שחקני הליגה יכו־לים להיחשב כתושבי מושב זקנים.

תחזית למחזור 13

1. מכבי יבנה – הפועל פ"ת. בשבת האחרונה השיגה פ"ת נצחון חוץ גדול בנתניה. ביבנה, במגרש הביתי המפחיד ביותר בליגה שלנו, לא יחזרו על המבצע וישמחו אם יחזרו עם נקו־דה. 2–0 ליבנה בשנה שעברה. 1,x.

2. מכבי פ"ת – מכבי נתניה. משחק קשה לניחוש. קשה לדעת איך תשפיע התבוסה על מכבי נתניה ואיך ישפיע הנצחון על מכבי פ"ת. שתי הק־בוצות מסוגלות להציג משחקים טובים מאד וגרועים מאד. משולש. (3–0 לנתניה בעונה שעברה).

3. בני יהודה – מכבי ת"א. מי שישב בשבת האחרונה בבלומפילד ור־אה את שתי הקבוצות ורוצה לכתוב 1 בטופס – שייזהר! מכבי ת"א עדיין לא ויתרה ולא תרצה להפסיד פעם שניה ברציפות. משולש. נקווה שלא יחזור ה־0–0 מאשתקד.

4. מכבי חיפה – הפועל ת"א. עשרת אלפים אוהדים ירוקים יחכו לגילי לנדאו וידחפו קבוצתם כדי למ־חוק את תחושת האכזבה באבדן האלי־פות אשתקד. האדומים השתפרו אבל לא מספיק כדי לנצח בחיפה. 1x. (1–1 אשתקד).

5. בית"ר ירושלים – כפר סבא. מוליכת הטבלה מארחת את השניה במגרש ששתיהן אוהבות – בלומפילד. למרות שלכפ"ס יופי של קבוצה, בית"ר תראה לה מי „בעל הבית" האמיתי של הליגה. 2–1 לבית"ר בעונה שעברה, 1 סולו בטוטו.

6. שמשון – הפועל באר שבע. תגידו, שמשון זה ליברפול? מה, הם רק ינצחו כל הזמן? לדעתנו, לא. מאחר שמדובר במשחק המוקדם בבלומפילד, ננסה לסמן תיקו סולו.

7. בית"ר ת"א – מכבי יפו. מאבק תחתית בין שתי קבוצות שלפני חודש היו בצמרת הטבלה. במגרש וב־טוטו הכל יכול לקרות.

8. בית"ר נתניה – הפועל לוד. 2 סולו. הגיע הזמן שהכדורגל שאותו מציגה לוד, יניב גם נקודות. בית"ר נתניה תשוב להפסיד.

9. בית"ר נהריה – בית"ר רמ־לה. משחק קשה לניחוש. אנו מציעים משולש כדי למנוע כאב ראש.

10. דימונה – עמידר. דימונה עב־רה תקופת התאקלמות קשה בארצית. היא לא תנצח 5–1 כמו את טבריה, אבל 1–0 אפשרי. 1.

11. יהוד – הפועל ירושלים. עי־מות מעניין בין לאומיות לשעבר ושני מאמנים, קרקו ופיגנבוים שהיו בעבר שחקני נבחרת. יהוד קבוצה טובה שלא תפסיד פעם שניה ברציפות אפילו לק־בוצה המתאוששת מירושלים. 1,x.

12. בית שאן – הפועל חיפה. בד־רך כלל במשחקי הליגה הארצית יש מיעוט תוצאות. 2. כאשר מוליכת הטבלה הארצית בכושר טוב מתארחת בבית־שאן, אפשרי משולש.

13. הפועל ר"ג – עכו. מאז החל קרוש לאמן את ר"ג, הקבוצה טרם נוצ־חה. המשחק השבת בין הקבוצות נראה 1 בטוטו, אנו מציעים גם 2 נגד הפת־עה. 1–0 לר"ג בשנה שעברה.

14. חדרה – טבריה. הגיע הזמן שחדרה תשחק כמו שהיא מסוגלת ותנצח. 1. ■

הליגה הלאומית
(לאחר המחזור ה־9)

.1	בית"ר ירושלים	9–21	18
.2	הפועל כפר־סבא	7–12	17
.3	שמשון תל־אביב	3– 9	16
.4	מכבי חיפה	6– 9	16
.5	בני־יהודה ת"א	9–13	15
.6	הפועל פתח־תקוה	4–10	14
.7	מכבי תל־אביב	6–12	13
.8	מכבי פתח־תקוה	8–10	12
.9	מכבי נתניה	12– 8	12
.10	הפועל תל־אביב	8– 7	11
.11	בית"ר תל־אביב	14–11	11
.12	הפועל באר־שבע	7– 4	10
.13	מכבי יבנה	7– 4	8
.14	הפועל לוד	8– 5	7
.15	מכבי יפו	17– 7	67
.16	בית"ר נתניה	20– 3	4

הליגה הארצית
(לאחר המחזור ה־9)

.1	הפועל חיפה	6–14	18
.2	הפועל יהוד	11–16	17
.3	הפועל חדרה	9–15	16
.–	הפועל עכו	9–15	16
.5	צפרירים חולון	5–10	16
.6	מכבי שעריים	7–12	14
.7	הפועל טבריה	13–15	13
.8	הפועל רמת־גן	5– 4	13
.9	הפועל בית־שאן	11– 8	11
.10	בית"ר רמלה	12– 8	11
.11	רמת־עמידר	11– 7	11
.12	הפועל ירושלים	13–10	10
.13	הכח רמת־גן	12– 7	10
.14	הפועל מרמורק	15– 8	7
.15	הפועל דימונה	11– 6	6
.16	בית"ר נהריה	7– 2	5

הצעות השבוע

שיטות מלאות

סולידי

	1	x	2
1	X		
2			X
3			X
4		X	X
5	X		
6		X	X
7	X		
8	X		
9	X		
10	X		
11	X	X	
12	X	X	
13	X	X	
14	X		

שלשות –
כפולים 5
טורים 32

הפתעות

	1	x	2
1		X	
2	X		
3		X	X
4	X	X	
5		X	
6		X	X
7		X	
8	X		X
9		X	
10	X	X	
11			X
12		X	X
13			X
14		X	

שלשות –
כפולים 6
טורים 64

הגיוני

	1	x	2
1		X	X
2		X	X
3	X	X	
4	X	X	
5	X		X
6	X		
7	X		X
8		X	
9		X	
10	X		X
11	X		
12	X		X
13		X	
14	X		

שלשות –
כפולים 8
טורים 256

לעשירים

	1	x	2
1	X	X	
2		X	X
3			X
4	X	X	X
5	X		
6	X	X	
7	X		
8	X		
9	X	X	
10	X		
11	X		
12	X	X	X
13	X	X	X
14	X		

שלשות 3
כפולים 4
טורים 432

שיטה מצומצמת

	1	x	2
1	X	X	
2	X	X	X
3	X	X	X
4	X	X	
5	X		
6		X	
7	X	X	X
8			X
9	X	X	X
10	X		
11	X	X	
12	X	X	X
13	X		X
14	X		

שלשות 5
כפולים 4
טורים מלא 3888
[illegible] טורים בשיטה המצומצמת

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1		1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x
2	2	x	1	2	x	1	2	x	1
3	x	1	2	1	2	x	2	x	1
4	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x
5	1	1	1	1	1	1	1	1	1
6	x	x	x	x	x	x	x	x	x
7	1	2	x	x	1	2	2	x	1
8	2	2	2	2	2	2	2	2	2
9	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2
10	1	1	1	1	1	1	1	1	1
11	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x
12	2	2	2	x	x	x	1	1	1
13	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2
14	1	1	1	1	1	1	1	1	1

N.B.A

אלכס דורין

קדחת הבחירות

קהל חובבי הכדורסל בארה"ב נקרא בימים אלו להשתתף, בהתאם למסורת, בבחירת הכוכבים שיופיעו ב"משחק השנה", ההצגה הגדולה של מזרח – מערב שתיערך ב־8 בפברואר בסיאטל ■ ההצבעה ההמונית, באמצעות כרטיסים מנוקבים ■ התוצאות ייקבעו בידי מחשב

מג'יק ג'ונסון: שיא השכר

הקדחת הכל־אמריקנית לבחירת משתתפי ההצגה השנתית הססגונית של הנב.א. – המשחק רב היוקרה בין כוכבי המזרח למערב – החלה בימים אלו. המשחק שיתקיים בפעם ה־37 יהיה ב־8 בפברואר 87' באולם הענק "קינגדום" בסיאטל. עתה מפיצים בכל אולמות המשחקים וגם בדרכים אחרות, את כרטיס ההצבעה. הקהל יקבע בסופו של דבר מי ישחק באותו ערב.

הכרטיס המנוקב, עוצב כך שניתן לקרוא אותו באמצעות מחשב. הצופים באולמות הנ.ב.א. נקראים לנקב במ־שבצת המסומנת את שמות השחקנים הנבחרים על ידם, בהתאם לתיפקודם – שני פורוואדרים, שני גארדים, סנטר אחד, לכל נבחרת. כמקובל בארה"ב, מבוצע הדבר באמצעות ספונסר – יצרנית בירה. בטקס חגיגי, גם הוא על פי כל הכללים האמריקניים האופייני־ים, נמסר כרטיס ההצבעה הראשון לי־די אישיות־חשובה־מאד. השנה היה זה בוב לאניר, מגדולי הסנטרים בכל הזמנים שקמו בליגת המקצוענים. ב־1974 נבחר לאניר ל"שחקן היעיל ביו־תר".

הנסיון הוכיח כי בחירת המשתת־פים במשחק השנה, היא אחת ההצב־עות הפופולאריות והגדולות ביותר בקרב חובבי הספורט בארה"ב. מצפים שהשנה ייקבע בהצבעה הזאת שיא־משתתפים חדש. אשתקד השתתפו יו־תר מ־5 מיליון. מג'יק ג'ונסון מהלייק־רס היה השחקן הראשון עד כה בכל תולדות "משחק השנה" שקיבל יותר מ־1 מיליון קולות.

כרטיסי ההצבעה ייאספו עד 16 בינואר. בכרטיס השנה כלולים 48 שמות בכל אזור, שנבחרו בידי פאנל־מומחים מיוחד, נציגי אמצעי התקשו־רת מכל רחבי ארה"ב. היו ביניהם פרשנים של הטלויזיה, העתונות הכ־תובה וסוכנות החדשות א.פ.. הצבעת הקהל היא שלב ראשון בבחירה וקוב־עת למעשה את החמישיות הפותחות של כל נבחרת. באמצע ינואר ייתכנס צוות מאמנים, אף זאת בכל חוף ויקבע את שאר הסגלים.

אייזאה תומאס, כוכב הדטרויט פיס־טונס, שנבחר אשתקד ל"שחקן היעיל ביותר" (MVP) של משחק הכוכבים (וגם היה כזה ב־1984), כשקלע 30 נקודות ומסר 10 אסיסטים שהצעידו את המזרח לנצחון 139–132, הוא אחד מארבעה MVP'ים לשעבר, ששמם נכלל בכרטיס ההצבעה השנה: רלף סמפסון מיוסטון (השחקן הבולט של משחק השנה ב־1985), ג'וליוס ארווינג (ד"ר ג'יי) מפילדלפיה (1983) ולארי בירד מבוסטון סלטיקס (1982).

37th ANNUAL ALL-STAR GAME NBA SEATTLE • FEBRUARY 8, 1987

הסמל המיוחד שעוצב למשחק השנה

שש פנים חדשות

שש ערים מתדפקות על דלתה של ליגת הנ.ב.א. ומבקשות בה ייצוג החל מעונת 91/1990, אולי קודם לכן. הנהגת הליגה החליטה לא מכבר להר־חיב את מספר הקבוצות הנאבקות על כתר "אלופת העולם (האמיתית) בכד־דורסל". לא ברור אם היא תורב באחת או בשלוש קבוצות חדשות. עתה מש־תתפות בליגה 23 קבוצות.

שש ערים הגישו בקשה להצטרף למסגרת זו – ואחרות אף הודיעו על שמות הקבוצות שיעמידו כבוא הזמן. השש הן: אורלנדו, פלורידה, שקבוצתה תיקרא "המג'יקס"; שארלוט, בצפון קרוליינה; אנהיים, ליד לוס אנג'לס; מיאמי, ששמה יהיה ה"היט" (החום); מי־נאפוליס – שבעבר כבר היה לה ייצוג בנ.ב.א., עם הלייקרס בגילגולה הקודם וטורונטו, שאירחה ב־1946 את המשחק הראשון של הנ.ב.א.

בין אנשי העסקים שמעורבים בנ־סיון החדש הזה, להקים קבוצות נוס־פות, נמצא גם ווילט צ'מברליין, שותף כספי בקבוצה מטורונטו. הישראלי לשעבר, זאב כופמן – כיום מפיק סר־טים ותיאטרון ששמו נקשר באחרונה בשמה של ליז טיילור – המעורב בתו־כניותיה של מיאמי יחד עם חוליו אי־גלסיאס ומי שהיה מאמן פילדלפיה 76' כשזכתה באליפות ב־1983, בילי קאנינגהאם ואנשי העסקים היהודים הארווי ראטנר ומאכס וולפנסון, להם 1000 דירות להשכרה ו־11 מרכזי טניס מקורים ומועדוני בריאות המ־עורבים בתוכניותיה של מינאפוליס.

השכר הממוצע

השכר השנתי הממוצע העונה בנ.ב.א. מגיע ל־450 אלף דולאר ובנו־סף לכך זוכה כל שחקן ב־103 אלף דול־אר במענקים. שכר המינימום השנה מגיע ל־75 אלף דולאר. כמה משחקני הליגה עדיין משתכרים "שכר רעב" זה.

הכדורסלן בעל השכר הגבוה ביו־תר הוא מג'יק ג'ונסון מהלייקרס – 2.5 מיליון דולאר בעונה. מוזז מאלון מה־וואשינגטון בולטס "רק" 2.145 מיליון וקארים עבדול ג'אבאר מהלייקרס, שלישי בדירוג זה 2.1 מיליון.

סעיף המשכורות מוגבל בתקנה מיוחדת שמערכנת הנהגת הליגה מדי שנה. העונה מורשות הקבוצות לשלם בסך הכל רק 4,945 מיליון. ההוצאות היומית המירבית המותרת כדמי כיס בנסיעות למשחקי חוץ – 39 דולאר לשחקן ליום. לזה הם קוראים כסף קטן. התשלומים בעד איכסון, טיסות, נסיעות לנמלי התעופה ומהם – משול־מים בידי הקבוצות. ■

OFFICIAL 1987 MILLER LITE NBA ALL-STAR BALLOT

PUNCH OUT YOUR VOTES:

EASTERN CONFERENCE

FORWARDS – PUNCH TWO

☐ Banks, G.	Dantley, A ☐	☐ Person, C	Williams, B. ☐
☐ Barkley, C.	Hinson, R. ☐	☐ Pressey, P.	Williams, H. ☐
☐ Bird, L.	King, B ☐	☐ Tisdale, W	Willis, K ☐
☐ Cartwright, B.	McHale, K ☐	☐ Vincent, J	Woolridge, O. ☐
☐ Cummings, T.	Oakley, C ☐	☐ Wilkins, D	

GUARDS – PUNCH TWO

☐ Ainge, D.	Erving, J ☐	☐ Jordan, M	Washington, D. ☐
☐ Bagley, J.	Fleming, V. ☐	☐ Malone, J.	Webb, S. ☐
☐ Birdsong, O.	Free, W ☐	☐ Moncrief, S	Williams, G. ☐
☐ Cheeks, M.	Johnson, D ☐	☐ Rivers, G	Wittman, R. ☐
☐ Dumars, J.	Johnson, V ☐	☐ Thomas, I.	

CENTER – PUNCH ONE

☐ Bol, M.	Gminski, M ☐	☐ Parish, R	Turpin, M. ☐
☐ Daugherty, B.	Laimbeer, B ☐	☐ Roland, J.	
☐ Ewing, P.	Malone, M ☐	☐ Sikma, J.	

WESTERN CONFERENCE

FORWARDS – PUNCH TWO

☐ Aguirre, M.	Johnson, Ed ☐	☐ Nance, L.	Tripucka, K. ☐
☐ Bailey, T.	Malone, K. ☐	☐ Natt, C.	Vandeweghe, K. ☐
☐ Chambers, T.	McCray, R. ☐	☐ Perkins, S.	Washburn, C. ☐
☐ Cooper, M.	McDaniel, X. ☐	☐ Sampson, R.	Worthy, J. ☐
☐ English, A.	Mitchell, M. ☐	☐ Short, P.	

GUARDS – PUNCH TWO

☐ Blackman, R.	Floyd, E. ☐	☐ Johnson, Marq.	Scott, B. ☐
☐ Davis, W.	Griffith, D. ☐	☐ Lever, L.	Robertson, A. ☐
☐ Dawkins, J.	Harper, D. ☐	☐ Moore, J.	Smith, O. ☐
☐ Drew, L.	Henderson, G ☐	☐ Porter, T.	Thaus, R. ☐
☐ Drexler, C.	Johnson, Magic ☐	☐ Reid, R.	

CENTER – PUNCH ONE

☐ Abdul-Jabbar, K.	Bowie, S ☐	☐ Eaton, M	Thompson, L ☐
☐ Benjamin, B.	Carroll, J.B. ☐	☐ Gilmore, A	
☐ Bedford, W.	Cooper, W. ☐	☐ Olajuwon, A	

☐ PUNCH OUT ONLY IF YOU WRITE IN VOTE.

POS.	PLAYER/EAST	POS.	PLAYER/WEST

כרטיס ההצבעה המנוקב

דור העתיד

יותר מדי 0–2

צבי גלפרין

ליגת הילדים עברה מכבר את מחצית הסיבוב הראשון. הפגרה שבין שני הסיבובים, תתחיל בעוד כשלושה שבועות. עד כה, כבר נרשמו כ־20 משחקים שנסתיימו כנצ־חונות טכניים 0–2. חלקם הגדול, כתוצאה מאיחורים של קבוצות למשח־קים, או עקב אי הופעה – מה שמעיד על חוסר רצינות, מצד הנהלות הקבו־צות לנושא. חלק גדול מהקבוצות, מגיע למשחקים בליווי הורי השחקנים – וכאשר המשחקים לא מתקיימים, זו הוכחה לתקשורת לקויה בין הנהלות הקבוצות להורי הילדים. שלא לדבר על העוול שנגרם לילדים, המצ־פים בכיליון עיניים למשחקים הללו.

התוצאות האחרונות שקיבלנו מאי־גוד הכדורסל:

מחוז גליל

מלכיה – רפנה 27–40, הגושרים – כפר גלעדי 2–0 (טכני), מכבי מטולה – הגושרים 16–63, קרית שמונה – כפר גלעדי 18–59.

מחוז הצפון

הפועל צפת – מחניים 10–44, מרום הגליל – סאסא 27–75.

מחוז עמק הירדן

גליל תחתון – אליצור גוש חיספין 28–40, אפיקים – אליצור לביא 51–16, הפועל רמת הגולן – אפיקים 37–26.

מחוז בית שאן

אליצור שדה אליהו – עין חרוד מאוחד 27–42, קיבוץ יזרעאל – אלי־צור שדה אליהו 17–45, הפועל בית שאן – מעלה אפרים 59–11, עין חרוד איחוד – הפועל בית שאן 48–39, יז־רעאל עפולה – בית השיטה 41–36, קיבוץ יזרעאל – חפציבה בית אלפא 11–46.

מחוז העמקים

הפועל עוגר עפולה – בית"ר מג־דל העמק 4–111, הפועל קישון העמק – בית"ר מגדל העמק 2–0, הפועל ויצ"ו נהלל – הרי אפריים 34–53, הפועל נצרת עלית – מגידו/ שומריה 18–66, הפועל מרנין טבעון – הפועל קישון העמק 45–59, מרנין טבעון – קרית טבעון 47–49.

מחוז מפרץ

אליצור עכו – אליצור שלום קרית אתא 32–33, הפועל בני נהריה – הפו־על כרמיאל 45–60, מכבי בני ביאליק – הפועל נהריה 46–68.

עד כה נסתיימו כ־20 משחקים בליגת הילדים בכדורסל ב־2–0 (טכני) עקב אי הופעה או איחור קבוצות [illegible]

מחוז חיפה

מכבי חיפה/הר הכרמל – אליצור קרית אתא 14–62, הפועל חיים חיפה – הפועל קרית ים 18–55, מכבי עירו־ני מוצקין – מכבי יוסף חיפה 46–59.

מחוז שומרון

גבעת חיים איחוד – גן שמואל 36–38.

מחוז נתניה

אליצור נתניה – אליצור מ.ס. נת־ניה 14–56, הפועל אפרוחי בית יצחק – הפועל נורדאו נתניה 29–39.

מחוז שרון

הפועל הרצליה – א.ס. ארז רמת השרון 27–56, הפועל רעננה – א.ס. ארז רמת השרון 24–80, הפועל הרצ־ליה – א.ס. יחדיו רעננה 8–82, מכבי אלפי מנשה – א.ס. יחדיו רעננה 50–47, מכבי צפון רעננה – א.ס. יחדיו רעננה 17–63, הפועל רעננה – מכבי מזרח רעננה 6–106.

מחוז פתח־תקוה

הפועל דקל רעננה – א.ס. דני רמת השרון 44–50, א.ס. דני רמת הש־רון – הפועל פ"ת 39–58, אליצור אגוז קרית אונו – הפועל מודיעים 54–64, מ.מ. גבעת שמואל – גבעת השלושה 28–58, הפועל גבעת השלושה – מכבי מרכז ת"א 33–56, מכבי כלנית הוד השרון – הפועל פ"ת 39–42.

מחוז דן

אליצור בני ברק – בית"ר ר"ג 0–2, מכבי ת"א רמת אביב – אליצור בני ברק 5–73, אליצור תפות קרית אונו – אליצור גבעתיים 31–32, מכבי פ"ת – אליצור גבעתיים 0–2 (טכני), מכבי שלום ר"ג – אליצור גבעתיים 18–33, מכבי ת"א – אליצור גבעתיים 0–2 (טכני), בית"ר ר"ג – אליצור משה"ב ר"ג 23–38, הפועל ברוש גבע־תיים – אליצור משה"ב ר"ג 0–2 (טכ־ני), הפועל ברוש גבעתיים – מכבי ת"א 22–30.

מחוז תל־אביב

הפועל ברוש חולון – א.ס. רמת השרון 45–83, מכבי הוד השרון – אליצור בת ים 25–37, הפועל ברוש חולון – בית"ר אלי ת"א 51–64, מכבי אשכול פ"ת – הפועל מגל גבעתיים 27–53, הפועל ברוש חולון – מכבי הוד השרון 50–54 (ולא נצחון להוד השרון כפי שנמסר בטעות בשבוע שע־בר), מכבי הדר ראשל"צ – הפועל צפון ת"א 33–79, מכבי דרום ת"א – מכבי מרכז ר"ג 33–76, מכבי רעננה – מכבי הוד השרון 50–51.

מחוז שפלה

אליצור נוה רמלה – אס"א ת"א 29–39, הפועל חרמש גבעתיים – נוה רמלה 33–55, נוה רמלה – מכבי צפון ת"א 45–53, בני יהודה ת"א – אס"א ת"א 40–45, הפועל אורן חולון – הפו־על ת"א 19–70, הפועל בני ברית יפו – מכבי רמת חן 41–59, מתנ"ס תל כביר מכבי – הפועל ת"א 2–0 (טכני), מכבי צפון ר"ג – מתנ"ס תל כביר 24–60.

מחוז מרכז

אליצור צפון דוד רמלה – א.ס. אור יהודה 25–28, הפועל לוד – א.ס. סביון/מונסון 27–48, אליצור צפון דוד רמלה – הפועל יהוד 40–41, מכ־בי ת"א בת ים – אליצור צפון דוד רמלה 28–46, אליצור ראשל"צ – בני יהודה ברבור 30–71, הפועל חרוב חו־לון – הפועל יהוד 29–33.

מחוז שורק

אליצור יבנה – הפועל נצר סירני 39–41, הפועל קבוצת שילר – מכבי חררה 32–50.

מחוז ירושלים

מכבי ירושלים – אליצור בית שמש 20–46, הפועל ירושלים – אלי־צור ירושלים 8–81, הפועל משה יהו־דה – אליצור עוזיאל ירושלים 37–49, אס"א ירושלים – בית"ר ירושלים 27–53.

מחוז דרום

הפועל גת – אליצור אשקלון 39–17, עירוני קרית גת – אליצור נתיבות 18–58, הפועל באר טוביה – הפועל שער הנגב 32–103.

מחוז הנגב

אליצור גוש קטיף – הפועל בארי 31–50, הפועל אשכול – הפועל בניש חצרים 29–36, בניש חצרים – הפועל בארי 28–33, בניש חצרים – עודד 30–33, עומרים עומר – בניש משמר הנגב 29–49, עומר – חבל אילות 19–77, רביבים – חלב אילות 32–39, חלב אילות – עומר עומרים 24–35, צפון אשכול – עומר 32–40, רביבים – צפון אשכול 36–37. ■

מכבי דרום תל־אביב. עומדים, מימין: אמנון נתנאל (האפסנאי הותיק של המועדון), אורך שחף, רועי קינן, יריב דרומי, אלי לאון, שלום טל, גל אופיר, עדי ששון, הנרי סהל (המאמן). כורעים: אילן שדי, אסף כהן, ניר שוצמן, ברק סער, ערן סיטון, ערן קלמי ואיתי קשתן. (צילם: אדוארדו פרידמן)

ארבעה מחזורי ליגה אנגלית, תוססים ומדליקים במשך עשרה ימים, מובטחים לחובבי הכדורגל הטוב מקרב קוראי „מעריב", שיצטרפו לטיול ללונדון ■ חוויה גדולה, בהשתתפות כל „התותחים והכוכבים" הגדולים והמפורסמים ■ לא כדאי להחמיץ

פסטיבל

עשרת הימים התובקים בתוכם את חג המולד, ערב הסילווסטר וימי הבכורה של השנה האזרחית החדשה, הם פסטיבל בפני עצמו באנגליה: אורות, צבעים, סעודות תרנגול ההודו המסורתיות, חבילות השי של סנטה קלאוס ובולמוס הקניות ומכירות החיסול הנפלאות. אבל המאושרים מכל בתקופה זו, הם, חובבי הכדורגל, אשר רוקדים על כל החתונות ביחד ועוד זוכים לבונוס מרתק: ארבעה מחזורי ליגה מכריעים ב־10 ימים.

זוהי חגיגת כדורגל מדליקה, לא רק משום שהמדובר בכדורגל האנגלי המהיר, הסוחף והתוסס, כי אם בגלל חשיבותם של 4 משחקים – 12 נקודות ליגה במכה אחת כמעט – שהם כבחינת להיות או לחדול, בדהירה לכתר האליפות או בנסיון הבריחה מירכתי הטבלה, עבור קבוצות רבות.

פולחן

כל המרץ, האנרגיה, המשאבים והנחישות של הקבוצות והכדורגלנים נרתמים איפוא למנה של 360 דקות כדורגל מעולם אחר. מי שלא ראה את הפולחן הכדורגלני הזה, לא ראה כדורגל אנגלי במיטבו.

לקוראים שיצטרפו בחודש הבא לטיול הכדורגל לאנגליה, של „מועדון מטיילי מעריב", תהיה איפוא הזדמנות לחוות את התגיגה הגדולה הזו, על כל סממניה. הם יוכלו גם לחזות במיטב הקבוצות המפארות היום את הכדורגל האנגלי:

■ ארסנל. הלהיט של לונדון, העונה. עידן חדש ל„תותחנים" מהייבורי. צוות צעיר וטכני שהעפיל לצמרת ונלחם על כתר האליפות בסיוע המנהל הסקוטי ג'ורג' גרהאם והבינלאומיים הותיקים של אנגליה, ויוו אנדרסון וקני סאנסום.

פול ווילקינסון מאברטון באויר, מעל פול הילטון מווסטהאם, במשחק בליגה האנגלית שנסתיים בנצחון ווטסהאם 1-0. צופה משמאל טוני גייל גם הוא מווטסהאם. את שתי הקבוצות יראו מטיילי מועדון „מעריב" בביקורם השנה בלונדון. (תצלום א.פ.)

המבריקים

■ סאותהמפטון. השוער הטוב בעולם, פיטר שילטון, מופיע בשורות „הקדושים", יחד עם ג'ימי קייס (בא מליברפול) וקולין קלארק, החלוץ האירי המחונן שלא מפסיק לכבוש.

■ ווסטהאם. „הפטישים" ממזרח לונדון נחשבים בצדק לקבוצה הטכנית והמבריקה ביותר באנגליה. כדורגל שוטף נון־סטופ עם סקוררים כטוני קוטי נפראנק מקאווני ואדריכל קישור בין המעולים באירופה, אלן דבונשייר.

■ ווימבלדון. עונה ראשונה בליגה הבכירה לקבוצה היומרנית מדרום־לונדון שעשתה דילוג נחשוני לצמרת ואף הובילה את הליגה במשך שני מחזורים. כדורגל משוחרר עם מלך שערים טבעי, אלן קורק, השווה לבדו את מחיר הכרטיס.

■ נוטינגהאם. הצוות המופלא של בראיין קלאף כבש את הליגה בסערה. ננוטינגהאם מועמדת לאליפות בזכות כשרונות כניל וב, גארי בירטלס, ניג'ל קלאף, ההולנדי ג'וני מטחוד וקיצוני הסופה השחור פראנץ קאר. עד עתה היה כל משחק שלה חוויה.

■ לוטון. נצחון 4–1 על ליברפול, אומר למעשה הכל. קבוצה שהמוטו שלה הוא התקפה לכל אורך הדרך. עם חלוצים כמיק הארפורד, מייק ניואל ומרק סטין, אין פלא שהשיטה מיושמת בהצלחה ולוטון הצטרפה לצמרת הגבוהה בליגה.

סגנון

■ צ'לסי. לכחולים ממערב־לונדון יש את האיצטדיון המרהיב ביותר בעיר, סטמפורד־ברידג', וצוות על הדרשא שהיה במרחק נקודות ספורות מן האליפות אשתקד. קרי דיקסון (אנגליה) ודייויד ספידי ופאט נווין (סקוטלנד) מהווים חולית חוד המסוגלת למוטט הגנות בקצב ובסגנון מרהימים.

■ ק.פ.ר. המנהל ג'ים סמית הוליך אשתקד את חניכיו לגמר גביע הליגה. השנה הוא לוטש עיניים לליגה ולגביע האנגלי עם קאליברים כג'ון בירן (נבחרת אירלנד) סמי לי (בא מליברפול) והכוכב מספר אחד – רוג'ר באניסטר.

■ טוטנהאם. אח, איזה צוות יש למנהל היהודי דייויד פליט בווייט־הארט־ליין. קלייב אלן לא מפסיק להבקיע – 15 שערים ב־12 משחקים. גלן הודל, כריס וודל וגארי סטיוונס מנבחרת אנגליה, ריצ'רד גראף מסקוטלנד, ניקו קלאסן מבלגיה והשוער הבינלאומי הנפלאריי קלמנס. זו הסיבה ש„התרנגולים" לא מפסיקים לקרקר ולפזז בכדורגל זוהר על המגרש.

■ אברטון. אלופת 1985 וסגנית 1986 היא חזק במירוץ אל התואר גם השנה. אין תימה: עם 10 מתוך 11 שחקנים הלובשים חולצה בינלאומית ב־4 נבחרות (אנגליה, ויילס, סקוטלנד, אירלנד), ה„מיליונרים" מליברפול כהחלט בכושר לנטילת ההגמוניה בעיר. ■